Ετος Δ' — Αριθμος 289 | Τιμᾶται λεπτῶν 10 | Εν Αθηναις 31 Ιουλιου 1888

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ : ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις *Κ*, (συνέχεια). — *Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ* (υἱοῦ) : ΑΝΤΩΝΙΝΑ, μετάφρ. *Λάμπρου Ἐνυάλη*, (συνέχ.). — *René Sosta* : Η ΕΥΑ, διήγημα, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 6.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

ΜΟΝΗ

[Συνέχεια]

— Εἶναι ἀλήθεια, πῶς δὲν γράφει εἰς τοὺς γονεῖς της ;

— Ποτέ· δὲν μαθαίνουν δι'αὐτὴν παρὰ καμμιὰ φορὰ ἀπὸ τὴν 'Αμώνη. Καὶ ἐκείνη λέει ὅτι δὲν 'ξέρει ποῦ μένει ἡ Σολάνζη· ἀλλὰ ὑποπτεύουν πῶς λέγει ψεύματα.

— Καὶ ὁ Σίμων ;

— 'Ο πεταλωτής ; 'Αποκατεστάθηκε πάλι, καὶ πρᾶγμα παράξενο, ἐγιατρεύτηκε ἀπὸ τὴ μανία τοῦ κυνηγιοῦ. Δὲν πιάνει πλέον οὔτε βρόχο οὔτε τουφέκι. Τὸ σπίτι εἶναι ὅπως τό 'ξερες ἄλλη φορά· καὶ ὁ Σίμων δουλεύει ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ. Οἱ πελάται του 'ξαναγύρισαν, καὶ τὸ σιδηρουργεῖό του ἐργάζεται. Τὸ προαύλιο ἐκαθαρίστηκε καὶ ἔγεινε πάλι κῆπος· δὲν 'ξέρει τί νὰ 'πῇ κανείς.

— Καὶ ἡ Σιμώνη ;

— Δὲν τὴν γνωρίζει πειὰ κανείς· εἶναι καθαρὰ 'σὰν τὸ χιόνι· θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἔχει εἴκοσι χρόνια 'λιγώτερα 'ς τὴ ράχι της, ἄλλη φορὰ ἔρριχνε βρόχους διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν πεταλωτή· τώρα ποῦ τοὺς ἄφησε ἐκεῖνος, ράβει κι' αὐτὴ καὶ ξένει καὶ δὲν τῆς λείπει ἡ δουλειά. 'Ο ἐφημέριος λέγει ὅτι μετενόησε.

— Καὶ διὰ τὸν Λαβρὰνς δὲν ἔμαθες τίποτε ;

— 'Εκεῖνος φυλάγεται διὰ νὰ μὴν 'ξαναλθῇ· ἐπῆρε τὸν κόμπον καὶ ἐπῆγε ὅσῳ 'μπόραγε μακρύτερα. Τὸ περίεργον εἶναι πῶς δὲν τὸν ἔπιασαν· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι τὰ ζῶα ἔχουν περισσότερη πονηράδα ἀπὸ τὴν δικαιοσύνη ποῦ ἔχουμε ἐκεῖ πέρα, καθὼς λένε τοὐλάχιστον.

— 'Ο μαρκήσιος ἔχει πάντοτε ἀρκετὰ διὰ νὰ κάνει ὅ,τι κάνει.

— 'Εσὺ πάντα μ' αὐτὸ τὸ μῖσος !

— Καὶ δὲν θὰ τελειώσῃ τόσῳ γρήγορα.

— 'Εὰν ἤθελες ν' ἀκούσῃς, θὰ σοῦ ἔκαμνα μία πρότασι.

— Θὰ μοῦ τὴν 'πῇς εἰς τὸ τραπέζι· θὰ πεινᾷς βέβαια, καὶ ἐγὼ σὲ κρατῶ μὲ ταῖς ὁμιλίαις μου !

— Θὰ φάγω 'λίγο, γιατὶ ὁ δρόμος κάμνει ὄρεξι.

'Ο Ρωμαῖος ἔκυψεν ἄνωθεν τῆς κλίμακος καὶ ἐφώναξε :

— Βρισέ !

— Τί τρέχει, κύριέ μου.

— Φέρε μας ἕνα μπουκάλι καὶ μία ὀμλέτα.

— 'Αμέσως, κύριε.

— Μὴν ἀργήσῃς.

— Τὸ τραπέζι λοιπὸν αὐτὸ εἶναι διὰ τοὺς ὑπηρέτας τοῦ κόμητος ; ἐπανέλαβεν ὁ 'Ιωάννης Τρεμόρ.

—Τὸ μέγαρον εἶναι μακρυὰ ἀπ'ἐδῶ δύο βήματα μόνον· ἐκεῖ μέσα ὅλο πανηγῦρι ἔχουν,διότι τὸ χρυσάφι εἶναι μὲ τὸ σωρό.

— Καλλίτερα· τοῦτο ὠφελεῖ τὸ ἐμπόριο.

'Ο Βρισὲ ἀνήρχετο τρέχων.

— Κύριε 'Ιωάννη ! εἶπε, ἀφίνων ταχέως τὴν ὀμλέταν καὶ τὴν φιάλην, ὅπως θλίψῃ τὴν χεῖρα τοῦ ταξειδιώτου, πόσον σπανίως σᾶς βλέπομε ἀπ' ἐδῶ !

Καὶ τάχιστα ἔστρωσε τὴν τράπεζαν,ἔθεσε παροψίδας, καὶ κατέβη ταχὺς ὡς ἡ ἀστραπή.

— Τώρα τὴν πρότασίν σου, εἶπεν ὁ Ρωμαῖος, ἐνῷ περιεποιεῖτο τὸν ἀδελφόν του.

— Νά.Γνωρίζεις τοὺς ἀδελφοὺς Γκός ;

— 'Ακοῦς ἐκεῖ ; τοὺς ξυλεμπόρους.

— Αὐτοὶ ἔχουν ἕνα μόνο κορίτσι. Θὰ εἶναι λοιπὸν ἀρκετὰ πλούσιο. 'Ωραῖο δὲν εἶναι, ἀλλὰ εἶναι καλό, ἀγαθὸ καὶ ἐργατικό. 'Εὰν θέλῃς, ἕνα λόγο θὰ 'πῇς. 'Ο ἐξάδελφος Σαδουῖνος σοῦ τὸ ὑπόσχεται.

— Τὸ γνωρίζεις ἂν σὲ ἀγαπῶ, καθὼς καὶ τὸν πατέρα· λοιπόν, θὰ μοῦ κάμετε μιὰ χάρι;

— Ποιά ;

— Νὰ μὴ μοῦ κάμετε καθόλου λόγον δι' ἄλλον γάμον, διότι θὰ μοῦ εἶνε εὐκολώτερον νὰ καταπίω ὅλα τὰ νερὰ τοῦ Ὑόνκ παρὰ νὰ νυμφευθῶ ἄλλην.

— Εἶναι τυχερό σου ! 'Εκεῖνοι ποῦ τὸ λέγουν ἔχουν δίκηο. Βάλε νὰ πιοῦμε.

'Ο Ρωμαῖος ἐπανέλαβε μετὰ τόνου φωνῆς ἠρέμου καὶ μὲ τὴν συναίσθησιν ἀνθρώπου, ὅστις ἔλαβεν ἤδη ὁριστικὴν ἀπόφασιν καὶ δὲν θέλει νὰ τὸν ἀποτρέψουν:

— Ἔχω τὸν σκοπόν μου, καὶ θὰ τὸν ἀκολουθήσω. Τί τὰ θέλεις, μία μόνη εὐχαρίστησιν ἔχω : νὰ σκέπτωμαι τὴν πτωχὴν ἐκείνην νέαν· καὶ δὲν θὰ εὐχαριστηθῶ παρὰ ἂν τὴν ξαναεύρω καὶ τὴν ξαναπάρω, διότι γνωρίζω πῶς ἦτο 'δική μου καὶ μὲ ἠγάπα, δὲν ἔλεγε ψεύματα ὅταν μοῦ τὸ ἔλεγε· πιστεύω ὅτι θὰ ἔλθῃ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ λησμονήσωμε τὰ βάσανά μας. Πῶς θὰ γείνῃ τοῦτο δὲν τὸ 'ξέρω, ἀλλὰ χωρὶς τὴν ἐλπίδα αὐτὴ καὶ χωρὶς τὴν ἀγάπη σας δὲν'ξέρω τί θὰ ἐγινόμουν ἢ καλλίτερα δὲν τολμῶ νὰ τὸ σκεφθῶ! Πρὸς τὸ παρὸν πρέπει νὰ ἐξηγηθοῦμε μὲ τὸν μαρκήσιο,καὶ ἡ ἐξήγησις αὐτὴ θὰ ἦναι κακὴ διὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον. Μεῖνε ὅμως ἥσυχος δὲν θὰ σᾶς 'ντροπιάσω. Κανεὶς δὲν 'ξέρει τί σκέπτομαι καὶ οὔτε θὰ τὸ μάθῃ· θὰ περιμένω νὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς καὶ μαζῆ μ' αὐτὸν καὶ ἡ περίστασις.

— Κάμε λοιπὸν ὅ,τι θέλεις,καὶ ἂς μὴ 'μιλοῦμε πλέον δι' αὐτά.

'Ο Ρωμαῖος ἐκάλεσεν ἐκ νέου :

— Βρισέ !

'Ο Βρισὲ ἦτο ἀεικίνητος,ὡς ἡ χελιδών. 'Η ἐπιτυχία τῷ ἔδιδε πτερά, καὶ ὅταν μάλιστα ἐπρόκειτο περὶ τῶν Τρεμόρ, οἵτινες παρίστων αὐτῷ τὴν τύχην, ἥτις τὸν ἐπλούτιζεν.

Ὕψωσεν ἄνωθεν τοῦ δρυφάκτου τῆς κλίμακος τὴν κεφαλήν, τὴν ἔχουσαν τὴν κόμην κεκαρμένην καὶ τραχεῖαν ὡς ψήκτραν.

— Φέρε μας ἕνα κρύο πουλὶ καὶ δύο καλαῖς κοττελέτες.

— 'Αμέσως, κύριε.

— Τώρα εἶμαι καλά, εἶπεν ὁ 'Ιωάννης θωπεύων διὰ τῆς χειρὸς τὸν στόμαχον.

'Ο Ρωμαῖος ἐμειδίασεν.

— Κάνε δύναμι, εἶπεν, ἴσως λάβωμε καμμιὰ ἡμέρα τὴν ἀνάγκη της.

— Νὰ κάμωμε τί ; εἶπεν ἀμερίμνως ὁ 'Ιωάννης. 'Εσὺ τὴν κόρην ποῦ σοῦ δίνω δὲν τὴν θέλεις ;

— Ὄχι, διότι 'ξέρεις, Γιάννη, ἂν τὴν ἔπερνα καὶ τὴν ἔβλεπα εἰς τὸ σπίτι μας νὰ τριγυρίζῃ, ὅπου ἐγὼ ἤθελα νὰ εἶναι ἡ δυστυχὴς ἐκείνη Σολάνζη, θὰ τὴν ἀποστρεφόμουν. Μία ἐνθύμησις θὰ μᾶς ἐχώριζε διὰ πάντα. Δὲν 'μπορῶ ν' ἀγαπήσω ἄλλη. 'Ετελείωσεν. Ἂν μὲ βλέπῃς ὀλίγον εὔθυμον σήμερον, εἶναι διότι ἔχω προαίσθησιν ὅτι θὰ τὴν ξαναϊδῶ. Ἔπρεπε νὰ σ' ἀκούσω. 'Αλλ' ἡ τρέλλα μου μ' ἀρέσει καὶ θὰ τὴν φυλάξω. 'Ομοιάζω μὲ ἀσθενῆ ποῦ τοῦ προσφέρουν τὴν ὑγεία καὶ δὲν τὴν θέλει· ἐσὺ αὐτὸ δὲν τὸ ἐννοεῖς ;

— Ὄχι, καὶ δοξάζω τὸν Θεόν· δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ κάμνῃ κανεὶς τόσα διὰ μία γυναῖκα· ἕνα μεσοφόρι δὲν θὰ μὲ κάμῃ ποτὲ νὰ χάσω τὸν ὕπνο μου.

— Σῶπα· εἶπεν ὁ Ρωμαῖος.

— Τί τρέχει ;

— Οἱ ὑπηρέται τοῦ κόμητος.

— Διάβολε ! εἶπεν ὁ 'Ιωάννης Τρεμὸρ παρατηρῶν ἄνωθεν τῆς κλίμακος, θὰ τοὺς ἔπερνα γιὰ ὑπουργούς !

Ϛ'

'Ο Ρωμαῖος ἔλαβε ταχέως τὴν τράπεζαν ἐν ᾗ τὸ γεῦμά των εἶχε παρατεθῆ καὶ ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὸ δωμάτιόν του, οὐτινος ἐφρόντισε νὰ ἀφήσῃ τὴν θύραν ἡμιανοικτήν.

— Ἔλα, εἶπεν εἰς τὸν ἀδελφόν του, θὰ εἴμεθα καλλίτερα μόνοι, διὰ νὰ ὁμιλίσωμεν.

Ἦτο ἐπίσης καλλίτερον καὶ διὰ ν' ἀκούωσιν.

'Αλλὰ δὲν τὸ ὡμολόγει. 'Ο δυστυχὴς ἤλπιζε πάντοτε ὅτι ἡ τύχη θὰ τὸν ἔθετεν ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς Σολάνζης.

'Η μετάθεσις ἐγένετο, προτοῦ ἡ συνοδία ἀνέλθῃ τὴν μικρὰν ἑλικοειδῆ κλίμακα τὴν ἄγουσαν ἐκ τοῦ ἰσογείου εἰς τὸ ἀνώγαιον.

Δὲν ἦσαν βεβαίως ὑπουργοὶ οἱ ὑπηρέται τοῦ μεγάρου δὲ Τανναὶ καὶ οἱ φίλοι των, ἀλλ'ὅπως δήποτε ἦσαν διακεκριμένα πρόσωπα.

Τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Βρισέ, δὲν εἶχε καλλιτέρους θαμώνας. 'Εβδομὰς δὲν παρῆρχετο χωρὶς νὰ δώσωσι λουκούλειόν τι γεῦμα εἰς τὸν «Πιστὸν 'Ηνίοχον».

Τὰ ἐπίσημα ταῦτα γεύματα ἐδίδοντο εἰς αἴθουσαν κομψοτάτην, διεσκευασμένην δι' ἀνακαρδίου, βερνικωμένου ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω, ὑπὸ φάτνωμα, εἰς ὃ ὁ τεχνίτης ἔκρινε καλὸν νὰ ζωγραφίσῃ οὐρανὸν καθαροῦ κυανοῦ χρώματος, ἁπλού-

μενον ἕνα περίπου πόδα ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τῶν συνδαιτυμόνων.

Αἱ ἕδραι ἦσαν ἐπεστρωμέναι διὰ μαροκινοῦ φοινικοχρόου.

Ἦτο βεβαίως ἐπίπλωσις ἁρμόζουσα εἰς τοιούτου εἴδους κατάστημα· τὰ ἐν αὐτῷ μαγειρευόμενα φαγητὰ ἦσαν νοστιμώτατα, ἐπίσης καὶ οἱ οἶνοι ἐκλεκτοί.

Ἄλλως τε οἱ ὑπηρέται τοῦ μαρκησίου ἐφρόντισαν νὰ προμηθεύωνται τοιούτους ἀπευθείας ἐκ τῶν ἀποθηκῶν τῶν κυρίων των καὶ νὰ τοὺς κομίζωσι κρύφα μεθ' ἑαυτῶν.

Ἡ μορφὴ αὐτῶν ἐδήλου τὴν εὐζωίαν.

Τὰ καλῶς ἐξυρισμένα πρόσωπά των, ἐδείκνυον ἐπιδερμίδα ἀνθηράν, ροδόχρουν. Ἦσαν προγάστορες καὶ εἶχον τὸ βάδισμα εὐσταθές, καὶ τὸ ὄμμα ἤρεμον.

Ἠσθάνετό τις ὅτι εἶχεν ἀπέναντί του ἀνθρώπους ἔχοντας τὰ θυλάκια πλήρη.

Οἱ τῶν γραμμάτων ἄνθρωποι, οἱ ποιηταί, οἱ δικηγόροι, οἱ ταμίαι, ἐκτὸς σπανίων ἐξαιρέσεων, οὔτε τὸ χρῶμα ἔχουσι τόσον ἀνθηρόν, οὔτε ἡ εὐρωστία των εἶναι τόσον εὐχάριστος, ἀλλ' οὔτε καὶ οἱ ζωγράφοι ἢ οἱ καταστηματάρχαι ἀπολαμβάνουσι τοιαύτης ἀνέσεως... Ὡς πρὸς τὸν λαόν, τὸν ἐξασκοῦντα παντὸς εἴδους ἐπαγγέλματα, ἐὰν ἁπλοῦν ἔρριπτε βλέμμα ἐπὶ τῶν ὑπηρετῶν τῶν πλουσίων οἴκων, θὰ ἐγκατέλιπεν ἕκαστος τὸ ἐπάγγελμά του, ἐπιζητῶν τὴν τοῦ ὑπηρέτου θέσιν. Ἀλλ' οὔτε κύριοι θὰ ἦσαν τότε ἀρκετοὶ διὰ τοσαύτην πληθὺν ὑπηρετῶν· ἄλλως τε ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι, προτιμῶντες τὴν ἀνεξαρτησίαν των παντὸς ἄλλου γηΐνου ἀγαθοῦ.

Ὁ κύριος Σερβὲς ὁ θαλαμηπόλος εἶχε τὴν ἐνδυμασίαν τόσῳ ἄμεμπτον, ὥστε προδιέθετε ὑπὲρ αὐτοῦ τοὺς παρατηροῦντας. Ἐν τούτοις εἰς τὸν ἦχον τῆς φωνῆς του ὁ Ρωμαῖος Τρεμὸρ συνωφρυώθη, ἀλλὰ τὸ κίνημα τοῦτο ὑπῆρξε ταχὺ ὡς ἀστραπή.

Ἐνεθυμεῖτο μὲν ὅτι ὁ κύριος Σερβὲς ἀπήγαγε τὴν Σολάνζην ἐκ Σεβάν, ἀλλ' ὁ κύριος Σερβὲς ἦτο θαμών, καὶ οἱ θαμῶνες εἶναι ἀξιοσέβαστοι, ὅπως οἱ φιλοξενούμενοι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.

Κατόπιν θὰ ἐσκέπτετο περὶ τοῦ Σερβές, διότι κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην οὗτος ἦτο ἱερός.

Ὁ κύριος Στὶπ τὸν ἠκολούθει. Ὁ Ζὼν Στίπ, διότι πάντες οἱ Ἄγγλοι ἐν Παρισίοις, οἱ κατέχοντες θέσιν τινά, καλοῦνται Ζὼν ἢ Τὸμ ἢ Βόβ, ἦτο εὐγενής, ὑψηλοῦ ἀναστήματος, εὔρωστος, εὔχρους, δρυσερός, ὡς ρόδον τῆς Βεγγάλης, καὶ φλεγματικώτατος.

Ὑπερίσχυσε τῶν ἄλλων διὰ τῆς ὑπεροχῆς του καὶ τοῦ ὑψηλοῦ ἀναστήματός του.

Κατεῖχε τὴν καλλιτέραν προσοδοφόρον θέσιν, μετὰ τὸν Σερβές, διότι ὁ κύριός του ἀντήμειβε τὴν ἀφοσίωσιν αὐτοῦ. Ἀλλ' ὁ Σερβὲς ἐθησαύριζεν, ἐνῷ ὁ Στὶπ ἔσπειρε τὸ χρῆμα εὐκόλως, μιμούμενος τὸν ἄσωτον, ὅστις ἐλπίζει πάντοτε ἀπροσδόκητα κέρδη.

Τὴν προτεραίαν ὁ ἡνίοχος ἠγόρασε ζεῦγος πολυτελῶν ἁμαξῶν διὰ τὸν μαρκήσιον, ἡ δὲ προμήθεια αὐτοῦ δὲν ἦτο ἀξιοκαταφρόνητος.

Ὁ κύριος Στίπ, ἦτο περιχαρής· ἀλλ' ἡ χαρὰ αὐτοῦ ἦτο μυχία καὶ οὐδὲ μυὼν τοῦ ἀγγλικοῦ αὐτοῦ προσώπου συνεσπᾶτο.

Δὲν ὑπῆρχεν ἡνίοχος τακτικώτερος τοῦ κυρίου Στίπ. Θὰ κατήρχετο ἀτάραχος μετὰ τοῦ ὀχήματος αὐτοῦ εἰς βάραθρον, χωρὶς νὰ συνοφρυωθῇ!

Ὅταν ἔμαθε παρὰ τοῦ Βρισὲ ὅτι οἱ ἀδελφοὶ Τρεμόρ, ἐγκατέλιπον τὴν θέσιν των χάριν αὐτοῦ, ἐλυπήθη εἰλικρινῶς καὶ προσεπάθησε νὰ τοὺς πείσῃ νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὸ γεῦμά του.

Ὁ Ρωμαῖος ἐζήτησε συγγνώμην, διότι εἶπεν: «εἶχε νὰ 'μιλήσῃ διὰ τὴν πατρίδα τοῦ μὲ τὸν ἀδελφόν του».

Ὁ κύριος Στὶπ ἐπέμενεν· ὁ ἔντιμος ἡνίοχος, εἶχεν ἤδη ροφήσει φιάλας τινὰς ζύθου.

Συνεφωνήθη ὥστε οἱ δύο ἀδελφοὶ νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὰ ἐπιδόρπια, τὸ ζὶν καὶ τὸν καφφέ.

Δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποχωρήσῃ.

Ἀρνούμενος ἔπρεπε νὰ πυγμαχήσῃ μετὰ τοῦ γενναίου νησιώτου.

Ὁ Ρωμαῖος ἀπεσύρθη πάλιν εἰς τὸ δωμάτιον αὐτοῦ καὶ τὸ γεῦμα τῶν προσκεκλημένων τοῦ κυρίου Στὶπ ἤρξατο.

Οἱ Τρεμὸρ ὡμίλουν χαμηλοφώνως, λησμονηθέντες σχεδὸν ὑπὸ τοῦ αὐτομέδοντος καὶ τῶν προσκεκλημένων αὐτοῦ, οἵτινες ἔτρωγον κενοῦντες ποτήρια οἴνου Βορδώ, ὅστις μικρὸν κατὰ μικρὸν ἔλυε τὴν γλῶσσάν των.

Εἶναι περιττὸν νὰ προσθέσωμεν ὅτι τὸν Ρωμαῖον οὐδὲν διέφευγεν ἐκ τῆς συνομιλίας αὐτῶν, ἥτις κατ' ἀρχὰς περιεστρέφετο εἰς ἄσχετα ὅλως ἀντικείμενα.

Ὁ Βρισὲ ἦτο παντοῦ· εἰς τὰς αἰθούσας, εἰς τὰ μαγειρεῖα, εἰς τὸ ἀνώγαιον καὶ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κυρίου του.

Τὸ βόειον φιλέτον τοῦ κυρίου Στίπ, συνώδευσεν οἶνος ἐκλεκτὸς τοῦ Σαμπερτίνου, ὃν ὁ οἰκονόμος τοῦ μαρκησίου ἐφύλαττεν ἰδιαιτέρως διὰ τοὺς φίλους τοῦ κυρίου του, καὶ ἐξ οὗ ἐλάμβανε καὶ οὗτος μερίδιον.

Οὐδέποτε βεβαίως ὁ Βρισὲ προσέφερε καλλίτερον οἶνον, ὅστις δὲν ἐκόστιζεν εἰμὴ τὸν κόπον τοῦ νὰ τὸν λάβῃ τις.

Ὁ οἶνος οὗτος, ληφθεὶς μάλιστα κατόπιν ποτηρίων τινῶν ἑτέρου εἴδους οἴνου, ὤφειλε νὰ προκαλέσῃ τὸ ποθούμενον θέμα ὁμιλίας, ἀλλὰ δυστυχῶς ἐνόμιζέ τις ὅτι σκοπίμως τὸ ἀπέφευγον.

Τὰ ἐπιδόρπια ἐπρόκειτο ν' ἀρχίσωσι καὶ μάτην ὁ Ρωμαῖος περιέμενεν.

Ὁ κύριος Στὶπ καὶ οἱ φίλοι του, ὡμίλουν μόνον περὶ ἵππων, ἱππεμπόρων, γυναικῶν ἐλαφρῶν ἠθῶν, καὶ ἱστοριῶν, δημοσιευομένων εἰς τὰς ἐφημερίδας, ἐν τῇ στήλῃ τῶν «Διαφόρων».

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ἄγγλος ἔκοπτε τυρὸν τοῦ Τσέστερ παχύτατον, ἔστη ἀΐφνης.

— Ἤθελα, νὰ μάθω, εἶπε, τῶν συνδαιτυμόνων τις, τί πηγαίνεις καὶ κάμνεις συχνὰ πυκνὰ εἰς τὴν ὁδὸν Εἰρήνης;

Ὁ ἔχων τὴν περιέργειαν νὰ μάθῃ τοῦτο, ἦτο συνάδελφος τοῦ κυρίου Ζὼν, ἀνήκων εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ βαρώνου Βρίσ, γείτονος τοῦ κόμητος δὲ Τανναί.

Ἦτο βραχύσωμός τις, γασκῶνος τὴν καταγωγήν, εὔχαρις, ἀγαπῶν τὰς γυναῖκας, ὡς ἐδηλοῦτο ἐκ τῶν ἐρωτικῶν ὁμιλιῶν του.

Εἰς τὰς λέξεις ἐκείνας ὁ Ρωμαῖος ἔτεινεν οὖς προσεκτικόν.

Ἡ ὁδὸς ἐκείνη τῷ ἀνεπόλει μίαν του ἀπάτην.

— Τί κάμνω, ἀπήντησεν ὁ Στὶπ διὰ προφορᾶς ἀγγλικῆς, τίποτε!

— Πονηρέ! κάθεσαι ἐπάνω εἰς τὴν ἕδρα σου, ἀναγκάζεις τὰ ἄλογά σου νὰ καμαρώνουν καὶ παρατηρεῖς τοὺς διαβάτας διὰ νὰ σκοτώνῃς μονάχα τὸν καιρόν, μὰ ὁ κύριός σου;

Ὁ κύριος Σερβὲς ἐπίεσε τὸ γόνυ τοῦ γασκώνου, ἀλλ' ἀνωφελῶς· αἱ πολυποίκιλοι προπόσεις καὶ ἐπὶ τέλους ποτήριον καμπανίτου τοῦ Λουδοβίκου Μετδερέ, ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς προερχομένου, ἐξ ἧς καὶ τὸ Σαμπερτέν, ἔφερον τὸ ποθούμενον ἀποτέλεσμα.

Καὶ αὐτὸς ὁ κύριος Στὶπ ἤρξατο σκοτοδινιῶν.

Δὲν ἦτο μὲν οἰνοβαρὴς εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε νὰ κυλισθῇ εἰς τὸ ἔδαφος, ἀλλ' οἱ βαθυκύανοι ὀφθαλμοί του ἠμαυροῦντο βαθμηδόν.

Ἐπλήρωσε ποτήριον καμπανίτου καὶ τὸ ἔπιεν ἀπνευστί.

— Ὁ κύριος μαρκήσιος κάμνει ὅ,τι θέλει, εἶπεν.

— Τί ζητᾷ ἐκεῖ κάθε πρωί; τ' ἄλογα ἔμαθαν πλέον τὸν δρόμο, κακόμοιρε!

— Ποῦ λοιπόν;

— Τὸ 'ξέρεις καλά· εἰς τὸν ἀριθ. 47.

— Ὄχι.

— Ἐκεῖ μέσα κάθεται μία ἀνθοποιός, εἰς τὸ τρίτον πάτωμα καὶ εἰς τὸ δεύτερον μία ράπτρια. Ἔχω ἐκεῖ μίαν φίλην. Εἰς τὸ πρῶτον κάθεται μία ράπτρια τῶν συρμῶν καὶ ἀπὸ κάτω ἕνας ἀδαμαντοπώλης. Ὁ μαρκήσιος δὲν 'μπορεῖ ν' ἀγοράζῃ ὅλο τὸ χρόνο κοσμήματα, οὔτε νὰ παραγγέλλῃ, φορέματα καὶ καπέλα, ἀλήθεια;

— Γές.

— Τότε θὰ 'πῇ πῶς πηγαίνει ἐκεῖ δι' ἄλλην αἰτία.

— Ἴσως.

— Ἔχει κάτι ἔφμορφα κορίτσια ἡ ράπτρια... ἐφμορφώτερη εἶναι ἀκόμη ἡ ράπτρια τῶν συρμῶν... μιὰ παστρικιὰ ποῦ τἄπαιζε καλὰ στὸν καιρό της καὶ ἡ ὁποία καὶ τώρα δὲν τ' ἀφίνει! Καταλαβαίνεις;

Ὁ κ. Στὶπ ἐπλήρωσε τὸ ποτήριον καὶ τὸ ἐρρόφησε πάλιν ἀπνευστί. Ὁ στόμαχος αὐτοῦ ὡμοίαζε κάδον, ἀλλὰ καὶ ὁ κάδος αὐτὸς πληροῦται ἐπὶ τέλους.

— Πίνε ἐτραύλιζε, πίνε εἶναι καλλίτερα νὰ πίνῃς παρὰ νὰ 'μιλῇς.

— Φίλε μου, εἶπεν ὁ κ. Σερβές, ὁ Ζὼν δὲν εἶναι περίεργος, οὔτε 'ξέρει τί κά-

μνει ὁ κύριός του καὶ ἅμα ἔμβει εἰς τὸ ἀμαξοστάσιόν του οὔτε 'θυμᾶται πλέον ποῦ ἐστάθη ἡ ἅμαξά του.

— Οὔτε ὅταν πηγαίνει κάθε 'μέρα ; Ἔλα δά ! ἂς ἦναι· θὰ σοῦ τὸ εἰπῶ ἐγώ. Ὁ κύριος μαρκήσιος πηγαίνει εἰς τῆς Φελισίδος, διότι ἔχει ἐκεῖ μέσα μία εὔμορφη ποῦ ἦλθε πρὸ δέκα ἑπτὰ μηνῶν ἢ πρὸ δύο χρόνων, καὶ ἔκαμε ἄνω κάτω τὴν γειτονιά. Μοῦ τὰ διηγήθηκε ἡ Μιμή, μιὰ ἀνθοποιὸς ποῦ μὲ καλοβλέπει ! Αὐταῖς γνωρίζονται καὶ φαίνεται πῶς ὁ ἀφέντης σου τρελλαίνεται γιὰ τὴ μικρή !

Ὁ ἡνίοχος δὲν ἤκουεν, ἔπινε πάντοτε καὶ μάλιστα ἀφθόνως.

'Αλλ' ὁ Ρωμαῖος ἔμαθεν, ὅ,τι ἤθελε νὰ μάθῃ.

Ὁ Σερβές, μὴ δυνάμενος ν'ἀναχαιτίσῃ τὴν πλήμμυραν ἐκείνην τῶν λόγων, ἐσιώπησεν.

Ὁ ἡνίοχος, γενικεύων τὴν ὁμιλίαν, ἔλεγεν ὅτι τὸ θέμα ἦτο εὔκολον· ὅτι ὁ μαρκήσιος καὶ πάντες ὅσοι ἔχουσι τὸ χαρτοφυλάκιον πλῆρες, δὲν ἔπρεπε νὰ στενοχωρῶνται, ὅτι αἱ νεάνιδες, οἱ οἶνοι καὶ τὰ ὕδνα διὰ αὐτοὺς ἔγειναν, καὶ ὅτι δὲν γνωρίζει ἀρετὴν ἱκανὴν ν' ἀντιστῇ εἰς ποσότητα στρογγύλων εἰκοσαφράγκων, καλῶς διατεθειμένων.

— Καὶ ἡ μαρκησία, ἐπανέλαβεν ὁ ἄλλος, τί λέγει αὐτή, διὰ ταῖς τρέλλαις τοῦ συζύγου της ; Ἄ ! νὰ ἤμουν εἰς τὴν θέσι της πῶς θὰ τοῦ τὰ πλήρωνα !

— Φίλε μου, εἶπεν ὁ Σερβές, ἡ κυρία δὲν εἶναι ἀπὸ ἐκείναις, ποῦ ταῖς σκανδαλίζει τὸ χαρτοφυλάκιον.

— Διότι δὲν ἔχει ἀνάγκη.

— Ἴσως, εἶπεν ὁ ἄλλος φιλοσοφικῶς.

Ὁ Ρωμαῖος Τρεμὸρ κατέτρωγε τοὺς δακτύλους του.

Κατελήφθη ὑπὸ μανιώδους ἐπιθυμίας νὰ ἁρπάσῃ τὸν θαλαμηπόλον ἐκ τοῦ τραχήλου καὶ νὰ τὸν ρίψῃ ἔξω καὶ εἶτα νὰ ἐκδιώξῃ ὅλην ἐκείνην τὴν συμμορίαν, ἀλλ' ὁ ἀδελφός του τὸν ἀνεχαίτισεν.

— Ἔλα νὰ περπατήσωμε, τῷ εἶπεν.

Ἐξῆλθον ἀμφότεροι, λησμονηθέντες ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν, ἐξ ὧν οἱ πλεῖστοι, μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων λεπτῶν, ἐκοιμῶντο ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ὁ καλλίτερον τοποθετημένος ὅλων ἦτο ὁ κύριος Στίπ, ὅστις ἐξηπλώθη κάτωθεν αὐτῆς καὶ ἔρρεγχεν.

Ὁ Σερβές, ὅστις δὲν ἦτο ζαλισμένος, ἔφυγε ρίπτων κατηφὲς βλέμμα εἰς τὴν σκηνὴν ἐκείνην.

Ζ'

Ὁ Ρωμαῖος Τρεμὸρ ἔμαθεν ἐπὶ τέλους ὅ,τι ἐπεθύμει.

Ἡ προαίσθησίς του δὲν τὸν ἠπάτησε τὴν νύκτα, καθ' ἣν εἶδε τὰς δύο γυναῖκας, ὡς ἀστραπὴν διελθούσας μακρόθεν, καὶ ἀνεγνώρισε τὴν Σολάνζην ἐκ τοῦ σχήματος, ἐκ τοῦ μυστηριώδους ἐκείνου σημείου δι' οὗ διακρίνεται μεταξὺ χιλίων ἡ ἀγαπωμένη γυνή, ἡ πρὸς οὐδεμίαν ἄλλην ὁμοιάζουσα.

Ἤδη θὰ ἠδύνατο νὰ τὴν ἴδῃ. Ἡ ἀμφιβολία, ἡ τοσοῦτον βαρύνουσα αὐτόν, διελύθη· ὁ μίτος τῆς 'Αριάδνης ἀνευρέθη· ἡ Σολάνζη ἦτο ἐκεῖ, δύο μόνον βήματα ἀπέχουσα αὐτοῦ. Ἤθελε νὰ τρέξῃ πρὸς αὐτήν, ἀλλ' ὑπὸ ποίαν πρόφασιν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἐργαστήριον ; Σκληρὰ δοκιμασία, ἔπρεπε νὰ περιμένῃ τὸ ἑσπέρας !

Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκάθητο ἐπὶ πεπυρακτωμένων ἀνθράκων· αἱ ὧραι τῷ ἐφαίνοντο ἀτελεύτητοι, οἱ ὡροδεῖκται ὅτι δὲν ἐπροχώρουν κανονικῶς· καὶ ὡς ἐπίμετρον τῆς ἀνίας του, ὁ ἀδελφός του, ὅστις εἶχεν ἐξέλθῃ δ' ἐργασίαν του, ἐπανῆλθε νὰ συνδειπνήσωσι.

Βεβαίως ὁ Ρωμαῖος ἐλάτρευε τὸν ἀδελφόν του, θὰ ἐθυσίαζε δὲ ἐν ἀνάγκῃ τὰ πάντα χάριν αὐτοῦ· θὰ ἐθυσίαζε τὰ χρήματα τῶν ἓξ βοῶν τοῦ Λαρὸς καὶ τὸν ἴδιον Λαρός, ἂν ἦτο δυνατὸν ὁ ἀδελφός του νὰ εὑρίσκετο εἰς τὸ Πριερὲ κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην.

Δὲν ἐτόλμα νὰ τὸ ὁμολογήσῃ, ἀλλὰ πᾶν ὅ,τι ἐβράδυνε τὴν μετὰ τῆς Σολάνζης συνέντευξίν του τὴν ἑσπέραν ἐκείνην τῷ ἐφαίνετο ἀνυπόφορον, ὀχληρόν.

Καὶ ἐν τούτοις τί θὰ τῇ ἔλεγεν ; οὔτε αὐτὸς ἐγνώριζεν. Ἠσθάνετο ἀνάγκην, πικράν τινα, οὕτως εἰπεῖν, εὐχαρίστησιν, νὰ τὴν ἐπανίδῃ, νὰ τῇ ὁμιλήσῃ, νὰ μάθῃ ἐξ αὐτῆς τίνι τρόπῳ ἔζῃ, τί ἤλπιζε καὶ τί ὑπέφερεν.

Οἱ ὑπηρέται τοῦ μαρκησίου ἐπανῆλθον οἰκαδε οἰνοβαρεῖς.

Ὁ Σερβὲς ἀνεχώρησε πρὸ αὐτῶν, ἀλλὰ δυσηρεστημένος ὡς ἦτο κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν ἡ Σολάνζη καὶ ὁ Ροβέρτος Σουβραὶ συνηντήθησαν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Νεβέρ.

Αἱ φλυαρίαι τοῦ γασκώνου, τοῦ φίλου τῆς ἀνθοποιοῦ, τὸν παρώξυνον. Κατηρᾶτο ἐκείνους, οἵτινες δὲν ἐννόησαν νὰ κρατήσουν τὴν γλῶσσάν των.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ ἡνίοχος δὲν ἠδύνατο νὰ προλάβῃ τὴν ἐρώτησιν τοῦ συναδέλφου του, καὶ ἠγνόει, ὅτι εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ὑπῆρχε κόρη ἑλκύουσα τὸν κύριόν του. 'Αλλ' ὁ κύριος Σερβὲς τὸ ἐγνώριζε καλλιστα. Διὰ τοῦτο ἀνησύχει.

Περὶ τὴν ἑβδόμην ὥραν ἐπανῆλθεν εἰς τὸν «Πιστὸν Ἡνίοχον» ὑπὸ τὸ πρόσχημα νὰ πίῃ ποτήριον μαδέρας, καὶ εὗρε τοὺς δύο ἀδελφοὺς εἰς τὴν τράπεζαν.

Ὁ 'Ιωάννης κατέτρωγε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν ἀδελφόν του μόλις τρώγοντα.

Ὁ Βρισὲ ἐν τούτοις ἔκαμνε τὸ χρέος του, καὶ οἱ Τρεμὸρ ἠδύναντο νὰ καυχηθῶσιν ὅτι ὑπηρετοῦντο ὡς πρίγκιπες.

Ὁ κύριος Σερβὲς ἐφάνη εὐγενέστατος, ἠρώτησε περὶ τοῦ Σεβάν.

— Βλέπετε κἄποτε τὸν κύριον Σουβραί ; ἠρώτησεν.

Ὁ Ρωμαῖος τῷ ἀπήντησεν ὅτι τὸν συνήντα συχνάκις, καὶ ὅτι περιεπάτουν ὁμοῦ, διότι ὁ κύριος Σουβραὶ δὲν εἶναι ὑπερήφανος, καὶ ὅτι ἤρχετο ἐνίοτε καὶ ἐκάθητο ἐπ' ὀλίγον εἰς τὸ κατάστημα, ἵνα συνδιαλεχθῶσιν.

— Ἔντιμος οἰκογένεια, εἶπεν ὁ 'Ιωάννης Τρεμόρ. Καὶ δὲν 'βρίσκει κανεὶς πολλοὺς 'σὰν αὐτόν. Ὁ νέος, ὁ κύριος Οὐγγος, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἔφυγεν ὁ ἀδελφός του, εἶναι δυσαρεστημένος, καθὼς εἴμαστε καὶ 'μεῖς καὶ στενοχωρεῖται μόνος του· καὶ ὅμως ὁ κύριος Ροβέρτος ἔζοῦσε εὐχαριστημένος 'ς τὴν πατρίδα του· πῶς ἀπεφάσισε καὶ ἔφυγε τόσον γρήγορα, εἶναι παράδοξον !

Ὁ Σερβὲς ἐμειδίασε πονήρως κλείσας τὸν ἕνα ὀφθαλμόν, καὶ ἐσιώπησε.

Μετ' ὀλίγον ἀνεχώρησε πεπεισμένος, ἐκ τῆς καλῆς ὑποδοχῆς, ἣν ἔλαβε, καὶ ἐκ τῆς εὐχαριστήσεως, ἣν παρετήρησεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Ρωμαίου ὅτε ἀνεχώρει, ὅτι οὐδὲν ἠννόησεν ἐκ τῆς ὁμιλίας τοῦ γασκώνου, ὅτι ὀλίγον ἴσως ἐσκέπτετο τὴν Σολάνζην καὶ ὅτι ὁ χρόνος, ὁ τὰ πάντα θεραπεύων, ἐξήλειψεν αὐτὴν τῆς μνήμης του.

Εἰς τοῦτο ἠπατᾶτο κυρίως.

Ὁ Ρωμαῖος ἐνεθυμεῖτο τὴν Σολάνζην πλειότερον παρά ποτε.

Μετὰ τὸ δεῖπνον ἐξῆλθε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ περιεπάτησαν εἰς τὰ 'Ηλύσια Πεδία.

Ὁ 'Ιωάννης Τρεμὸρ ἤθελεν ἤδη νὰ πληροφορηθῇ, νὰ ψηλαφήσῃ, νὰ ἐξετάσῃ αὐτὸς οὗτος τὰ κατὰ τὸν Ρωμαῖον, καὶ νὰ ἀνακαλύψῃ ἂν ὁ ἀδελφός του ἠγάπα ἔτι τὴν Σολάνζην.

'Ανεγινώσκετο τοῦτο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, εἰς τοὺς λόγους του, οἵτινες περιεστρέφοντο πάντοτε εἰς αὐτὴν καὶ διὰ παντὸς μέσου πρὸς αὐτὴν ἐπανήρχετο.

— 'Εμπρός, εἶπε στενάζων ὁ 'Ιωάννης, πρέπει νὰ σοῦ τὰ 'πῶ ὅλα. Δὲν 'μποροῦμαι νὰ ζήσωμε ἔτσι, χωρισμένοι μεταξύ μας. Ἄλλη φορὰ εἴμαστε εὐτυχισμένοι. Τίποτε δὲν μᾶς ἔλειπε, τώρα ἔχουμε ὅλοι ἕνα βάρος εἰς τὴν καρδιά. Ἔλα μαζύ μου, ἄφησε τὸν Βρισὲ νὰ τὰ ξεμπερδεύσῃ μόνος. Δὲν τοῦ χρειάζεσαι.

— Δὲν 'μπορῶ.

— 'Ξέρω τί σὲ κρατεῖ. Τὸ εἶδα καλὰ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ εἶμαι ἐδῶ. Τί δυστυχία νὰ φανερωθῇ ἐμπρός μας αὐτὸ τὸ κορίτσι !

— Δυστυχὴς Σολάνζη, ἐψιθύρισεν ὁ Ρωμαῖος.

— Αἴ, καλά, εἶπεν ὁ 'Ιωάννης, ὑπάρχει ἕνας τρόπος νὰ τὰ διορθώσωμε ὅλα,

— Ποῖος ;

— Ἄκουσες πρὸ ὀλίγου ἐκείνους τοὺς παραλυμένους τοὺς ὑπηρέτας. Σὲ ἔβλεπα κρυφά. Τώρα 'ξέρεις ποῦ εἶναι.

— Πιστεύω.

— Πήγαινε νὰ τὴν εὕρῃς καὶ ἂν σοῦ ὑποσχεθῇ, ὅτι θὰ εἶναι τιμία ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἐμπρός, θὰ προσπαθήσωμε νὰ λησμονήσωμε τὰ περασμένα. Θὰ εἶναι δύσκολο· θὰ φλυαρήσουν ἐκεῖ πέρα καὶ θὰ ἀναγκασθοῦμε νὰ ὑποφέρωμε καὶ μερικαὶς προσβολαὶς ποῦ δὲν εἴμαστε συνειθισμένοι. 'Αλλὰ ὁ πατέρας εἶναι πολὺ λυπημένος ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἔφυγες· 'μοιάζει καὶ αὐτὸς μὲ τὸν κύριον Οὐγγον Σουβραί.

[Ἕπεται συνέχεια.] Κ*.

Α. ΔΟΥΜΑ (ΥΙΟΥ)

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

[Συνέχεια]

ΚΒ'

Δύο ἡμέρας πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ κυρίου Δεβὼ καὶ τοῦ Γουσταύου, ὁ Ἐδμόνδος εἶχε καταληφθῆ ἐκ νέου ὑπὸ τῆς φρενίτιδος, ὁ δὲ κύριος Μυρρὲ εἶχε κάμῃ νέας ἀφαιμάξεις· διὸ ὁ Ἐδμόνδος ἦτο ἤδη ἀγνώριστος· ἡ δύσπνοια ὀλίγον ἠλαττοῦτο.

Αἱ δύο γυναῖκες ἠγρύπνουν πάντοτε· ἡ μία παρὰ τὸ προσκεφάλαιον, ἡ ἄλλη παρὰ τὴν κεφαλὴν τῆς κλίνης τοῦ ἀσθενοῦς· ὁ δὲ μᾶλλον τῶν τριῶν πάσχων δὲν ἦτο ὁ Ἐδμόνδος, ἐπειδὴ δὲν ᾐσθάνετο πλέον.

Τὰ παραπετάσματα τῆς κλίνης, ἡμίκλειστα, ἐφύλαττον ἐν τῇ σκιᾷ τὸν ὕπνον τοῦ ἐπιθανάτου. Ἐν τούτοις ἀκτὶς τῆς κεκαλυμμένης λυχνίας διωλίσθαινεν ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἐφώτιζε τὴν ἀμαυρὰν ὠχρότητα χειρὸς ἀδυνάτου καὶ ἰσχνῆς.

Ἡ Ἀντωνίνα καὶ ἡ κυρία Δεπερέ, αἵτινες, ἰδοῦσαι τὸν νεανίαν ἀναλαμβάνοντα τὰς αἰσθήσεις, ἐπίστευσαν ἐπὶ στιγμὴν εἰς τὴν θεραπείαν, εἶχον καταληφθῆ ὑπὸ νέων φόβων, βλέπουσαι αὐτὸν ἐπαναπίπτοντα εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν τῆς ἀδυναμίας, τοῦ πυρετοῦ καὶ τῆς φρενίτιδος.

Παρὰ τὴν κλίνην τῶν θνησκόντων οἱ ἀγαπῶντες αὐτοὺς βλέπουσιν ἐπαναφαινομένας ἁπάσας τὰς ἀναμνήσεις, τὰς συνδεομένας πρὸς τὴν ἐποχήν, καθ' ἣν ἐκεῖνος, ὃν μέλλουσι νὰ πολέσωσιν, ἦτο εὐτυχής, ἰσχυρὸς καὶ μειδιῶν. Τὸ παρελθὸν ἐπανέρχεται, ἐπαναφέρον τὰς χαρμοσύνους αὐτοῦ ὥρας καὶ ῥίπτον αὐτὰς τυχαίως ἐπὶ τοῦ θλιβεροῦ παρόντος, ὡς παιδίον, ὅπερ θὰ ἐτίνασσεν ἐπὶ τοῦ τάφου τὸ πλῆρες ἀνθέων ἔνδυμά του. Αἱ ἀναμνήσεις αὗται εἶναι ἔτι δριμύτεραι, ὅταν ἀφυπνίζωνται ἐν τῇ καρδίᾳ μητρός, διότι δι' αὐτὴν τὸ παρελθὸν δὲν ἔχει ὅρια. Οὐδεμία τῶν φάσεων τῆς ὑπάρξεως τοῦ τέκνου της εἶναι ἄγνωστος αὐτῇ, τὸ δ' ὄνομα αὐτοῦ ὑπενθυμίζει ἄλλα ὀνόματα συχνότατα ἐξαλειφθέντα πρὸ τοῦ ἰδικοῦ του. Βοηθουμένη ὑπὸ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας της, ἀναπλέει τὸ ῥεῦμα τῆς ζωῆς αὐτῆς καὶ κάθηται ἐπὶ στιγμὴν ὑπὸ τὰς δροσερὰς ἔτι σκιὰς τῆς νεότητος, τῶν ὀνειροπολήσεων καὶ τοῦ ἔρωτος. Ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει ἵνα ἐπί τινας στιγμάς, ἐλλείψει τοῦ ὕπνου μὴ ἐρχομένου, δύναται αὕτη νὰ ναπαύηται ἐν τῇ ἀναμνήσει τῶν εὐδαιμόνων ἡμερῶν. Ὑποφέρει ἐκ τούτου κατόπιν μᾶλλον, καὶ ἡ ὀδύνη οὐδόλως ζημιοῦται ἐκ τῆς ἀνακωχῆς ταύτης.

Οὕτως εἰς τὸν θόρυβον τῆς δυσκόλου ταύτης ἀναπνοῆς, ἥτις μόνη ὑπεμίμνησκεν αὐτῇ ὅτι τὸ τέκνον της δὲν ἦτο ἀκόμη νεκρόν, ἡ κυρία Δεπερὲ ἔβλεπε διερχομένην πρὸ αὐτῆς τὴν παιδικὴν σκιὰν τοῦ Ἐδμόνδου, ζωογονουμένην ὑπὸ τῶν πρώτων μειδιαμάτων αὐτοῦ, μειδιῶντος εἰς τὰ πρῶτα αὐτοῦ παιγνίδια. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὸ πᾶν περὶ αὐτὴν ἦτο χαρὰ καὶ γοητεία. Ἦτο νέα, καί, ἐὰν δὲν ἠγάπα μετὰ τῆς παραφορᾶς τῶν αἰσθήσεων καὶ τοῦ πάθους, ἠγάπα μετὰ τῆς σκέψεως τῆς καρδίας καὶ τοῦ λογικοῦ τῆς ψυχῆς. Ὁ Θεὸς ἔπεμπεν αὐτῇ τέκνον συγκεντροῦν ἐφ' ἑαυτοῦ μόνον πάντας τοὺς ἔρωτας, οὓς αὕτη εἶχεν ἀπολέσῃ, καὶ πάντας ἐκείνους, οὓς ἐν τῇ ἡλικίᾳ της ἠδύνατο νὰ ἔχῃ. Ἀνεμιμνήσκετο τῶν τρόμων αὐτῆς ἐπὶ ταῖς ἐλαχίσταις ἀδιαθεσίαις τοῦ ἀσθενοῦς πλάσματος, τῆς χαρᾶς αὐτῆς, βλεπούσης αὐτὸ αὐξανόμενον, τῆς εὐγνωμοσύνης αὐτῆς πρὸς τὸν Θεόν, βλεπούσης, ὡς τὰ δροσερὰ ἄνθη, τὴν ψυχὴν καὶ τὴν νοημοσύνην τοῦ Ἐδμόνδου διανοιγομένας εἰς τὰς ἀκτῖνας τῆς ζωῆς. Ὁ σύζυγός της εἶχεν ἀποθάνῃ· τότε αὕτη ἀφιέρωσε τὸ πᾶν, ἔρωτα, εὐτυχίαν, ἐλπίδα, τὴν ὕπαρξιν αὐτὴν εἰς τὸ ἐναπομεῖναν αὐτῇ τέκνον, καὶ ἰδοὺ ὅτι μετὰ εἴκοσι τεσσάρων ἐτῶν φροντίδας καὶ φόβους, γεννηθέντας καὶ ἐκλιπόντας, ἰδοὺ ὅτι, ἀφοῦ ἐσχημάτισεν ἐν τῇ καρδίᾳ της μίαν τῶν ἕξεων ἐκείνων, αἵτινες τὴν θραύουσιν ἐγκαταλείπουσαι αὐτήν, ἠγρύπνει ἐπὶ τῆς ἐπιθανατίου κλίνης τοῦ υἱοῦ της ὡς εἶχεν ἀγρυπνήσῃ ἐπὶ τοῦ λίκνου του καὶ ἠδυνάτει νὰ συγκρατήσῃ τὴν πνοὴν ἐκείνου, ἥτις, ἀπολλυμένη ἐν τῷ ἀέρι, ἔμελλε νὰ συμπαρασύρῃ μεθ' ἑαυτῆς ὁλόκληρον χαρμόσυνον παρελθὸν καὶ τὴν ἐλπίδα ὁλοκλήρου μέλλοντος!

Μόναι αἱ μητέρες δύνανται νὰ κατανοήσωσι τὸ μαρτύριον τοῦτο· ἐὰν δὲ ὅ,τι γράφομεν θὰ νεγινώσκετο μόνον ὑπὸ μητέρων, θὰ ἠρκούμεθα γράφοντες: «Ὁ Ἐδμόνδος ἀπέθνησκε, καὶ ἡ μήτηρ του ἠγρύπνει παρὰ τὴν ἐπιθανάτιον κλίνην του.»

Δὲν ἔχει οὕτω, μητέρες, αἵτινες μὲ ἀναγιγνώσκετε, ὅτι, ἐὰν εὑρίσκεσθε εἰς τὴν θέσιν τῆς κυρίας Δεπερέ, θὰ ἐλέγετε ἀκουσίως ὑμῶν ὅ,τι ἔλεγεν αὕτη ἀκουσίως της:

«Θεέ μου, διαφύλαξον τὸ τέκνον μου! Δὲν ζητῶ, δὲν τολμῶ νὰ ζητήσω παρὰ σοῦ τὴν ὑγείαν του, ἀλλ' ἂς ζήσῃ, ἂς με βλέπῃ, ἂς δύναμαι νὰ το βλέπω ἀκόμη, ἂς μὴ ἀκούσω ἐκλείπουσαν τὴν ἀναπνοὴν ταύτην, ἐκ τῆς ὁποίας κρέμαται ἡ ζωή μου, ἂς μὴ ἴδω τὸν ἱερέα εἰσερχόμενον ἐδῶ, ἂς μὴ ἀκούσω παρὰ τὴν κλίνην τοῦ τέκνου μου, τῶν σπλάγχνων μου, τὴν νεκρώσιμον εὐχήν... ἂς μὴ ἴδω κατακλινόμενον ἐν στενῷ καὶ ψυχρῷ φερέτρῳ τὸ σῶμα τοῦτο, τὸ γενόμενον ἐκ τοῦ αἵματός μου, τὸ πρόσωπον τοῦτο, ὅπερ μοὶ προσεμειδία καί μοι ἔλεγε: «μητέρ μου» τὰς χεῖρας ταύτας, τὰς ὁποίας δύναμαι νὰ θλίβω ἀκόμη!... ἂς μὴ ἀκούσω ῥιπτόμενον ἐπ' αὐτοῦ τὸ ὑγρὸν χῶμα τοῦ κοιμητηρίου!... ἂς μὴ ἴδω κλειόμενον καὶ ἁρπαζόμενον ἀπὸ τῶν βλεμμάτων μου τὸ ὄν, ὅπερ ᾐσθάνθην ἡμέραν τινὰ κινούμενον ἐν τῇ γαστρί μου!... Πᾶν ὅ,τι θελήσῃς, Θεέ μου, εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ζωῆς τοῦ υἱοῦ μου.... ἀλλ' ἂς ζήσῃ δι' ἐμέ, διὰ νὰ συντροφεύσῃ τὰ τελευταῖά μου ἔτη, διὰ νὰ μὴ ὑποφέρω ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ τὰς βασάνους, τὰς ὁποίας ἐπιφυλάσσεις εἰς τοὺς κολασμένους! Ἐὰν πρέπῃ νὰ γρυπνῶ τὸ ὑπόλοιπον τῶν ἡμερῶν μου, καθὼς ἀγρυπνῶ τὴν στιγμὴν ταύτην, ἐὰν πρέπῃ νὰ δέωμαι ἀδιακόπως, καθὼς προσεύχομαι, ἀγρυπνίαι καὶ δεήσεις θά μοι εἶναι γλυκεῖαι, Κύριε, καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν θά το ἔβλεπεν, ὅταν ἀκόμη δὲν θὰ ἐγίνωσκε τίποτε περὶ αὐτῶν, ὅταν ἀκόμη δὲν θὰ ἠδύνατο οὔτε νά με βλέπῃ, οὐδὲ νά με ἀναγνωρίζῃ, ἀρκεῖ νὰ ζήσῃ... Ἤ, ἐὰν προτιμᾷς, Θεέ μου, ἐξηκολούθει ἡ δυστυχὴς μήτηρ, ἧς ἡ καθαρὰ καρδία ἐπίστευεν, ἐν μέσῳ τοῦ ἀπελπισμοῦ της, ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ διαπραγματεύηται μετὰ τοῦ Θεοῦ, δὲν θά τον ἴδω πλέον, θά σοι ἀφιερώσω τὴν ζωήν μου, θὰ εἰσέλθω εἰς μοναστήριον, τοῦ ὁποίου θὰ φθείρω τὰς βαθμῖδας διὰ τῶν γονάτων μου· ἀλλὰ θὰ ἠξεύρω ὅτι ζῇ, ὅτι εἶναι εὐτυχής, ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν θὰ ἐπιτρέπῃς εἰς τὸ ἴνδαλμά του νὰ ἔρχηται νὰ ἐπισκέπτηται τὸν ὕπνον μου, ἐὰν δίδῃς ὕπνον εἰς τὰς μητέρας τὰς κεχωρισμένας τῶν τέκνων των. Εἶχον ἄδικον νά τον ἀφήσω νὰ γαπήσῃ καὶ νυμφευθῇ. Ἔπρεπε νά τον κρατήσω δι' ἐμὲ μόνην, ἴσως δὲν θὰ ἦτο ἐπιθάνατος τὴν ὥραν ταύτην. Αὕτη εἶναι ἡ τιμωρία μου. Ἐφ' ὅσον ἦτο μόνον ἰδικός μου, οὐδέν τῳ εἶχε συμβῇ. Ὁ σφοδρὸς αὐτὸς ἔρως τὸν ἐφόνευσεν, ἐνῷ ἡ ἤρεμος καὶ προνοητικὴ ἀγάπη μου θά τον διετήρει ἐν τῇ ζωῇ.»

Ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ δὲ ὅτι ὁ υἱός της θὰ πέθνησκεν ἴσως, ἡ κυρία Δεπερὲ ἐμίσει σχεδὸν τὴν Ἀντωνίναν.

Ἀφ' ἑτέρου ἡ γλυκεῖα νεᾶνις ἐλάλει οὕτω πρὸς τὸν Θεόν:

«Κύριε, εἶναι δυνατὸν νά τον ἀνακαλέσῃς μετὰ ἓξ μῆνας, σύ, οὕτινος τὸ ὄνομα εὑρίσκετο εὐσεβῶς ἀναμεμιγμένον εἰς τὰ ὄνειρα καὶ τὰς ἐκμυστηρεύσεις μας;... Εἶναι δυνατὸν νά μή τῳ παραχωρήσῃς τοὐλάχιστον τὸ τέρμα, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐτρόμαζε, καὶ τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο τώρα δι' ἡμᾶς ἡ αἰωνιότης, ἐάν το εἴχομεν;... Θεέ μου, ὑπάρχει ὀδύνη μεγαλειτέρα τοῦ νὰ βλέπῃ τις ἀφιπτάμενον αἴφνης τὸ ὄναρ τοῦ βίου του, νὰ βλέπῃ ψυχρὸν καὶ παγωμένον τὸ στόμα, τὸ ὁποῖον τῷ εἶπε τὰς πρώτας λέξεις τοῦ ἔρωτος;... Τὸ γινώσκεις, τὸν ἀγαπῶ, ἠθέλησα νὰ νήκω εἰς αὐτόν· ἐὰν ἐπὶ στιγμὴν ἤλπισα νὰ θριαμβεύσω κατὰ τοῦ μέλλοντος, συγχώρησόν με, Θεέ μου, καὶ μή με τιμωρεῖς σήμερον. Ἄφησέ μας τὸν ἕνα διὰ τὸν ἄλλον. Ἀγαπώμεθα τόσον! Ἐὰν ἐγίνωσκες, Θεέ μου, τὰ εὐχάριστα ὄνειρα, τὰ ὁποῖα ἀντηλλάσσομεν, ὅτε εἴμεθα μόνοι. Καὶ νὰ ἴδω ῥιπτόμενον εἰς τὴν γῆν τὸ σῶμα τοῦτο, τὸ ὁποῖον τοσάκις ἔθλιψα εἰς τὰς ἀγκάλας μου! Εἶναι ἀδύνατον... Καὶ ὅμως, ἐὰν ἔμελλες νά τῳ ἐπιφυλάξῃς φιλάσθενον μόνον βίον, ὅστις θὰ ἔκλειε τὴν ψυχήν του εἰς τὸν ἔρωτα,

ἐὰν δὲν ἔμελλον νὰκούσω τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους μοὶ ἔλεγεν ἄλλοτε, καὶ τῶν ὁποίων ἡ φλέγουσα ἀνάμνησις μὲ παρακολουθεῖ μέχρι τῆς κλίνης ταύτης τοῦ θανάτου, ἐὰν ἔπρεπε νὰπαρνηθῶ τὰς τέρψεις, τὰς ὁποίας ἀπὸ ἓξ μηνῶν μοι προσφέρει ὁ ἔρως του, ὅπως ζήσῃ, ἐὰν ἡ θεραπεία ἔμελλε νά τον καταστήσῃ σῶμα ἐμψυχούμενον μόνον διὰ τῆς ἐξωτερικῆς ζωῆς, θὰ προετίμων νά σοί τον ἀποδώσω, Θεέ μου· διότι ὁ μερικὸς οὗτος θάνατος θὰ ἦτο χείρων τοῦ ὁλικοῦ θανάτου. Νὰ ζῶ πλησίον του, χωρὶς νὰ δύναμαι νά τῳ λέγω πόσον τὸν ἀγαπῶ, ἐκ φόβου μὴ τὸν φονεύσω· νὰ ζῶμεν ἐν τῇ ἡλικίᾳ μας, χωρὶς νὰ δυνάμεθα νὰ παραδιδώμεθα εἰς τὰς διαχύσεις τῶν δύο ψυχῶν μας· νὰ ἔχω πρὸ τῶν ὀμμάτων μου τὸ θέαμα τοῦ ζῶντος θανάτου του· νὰνταλλάξω ἀποτόμως τὸν φλογερὸν καὶ νεαρὸν ἔρωτά μου μὲ ἀνησυχίαν δειλὴν καὶ ἐπιφυλακτικήν, νὰπωθήσω μακρὰν ἐμοῦ τὸ κύπελλον, ὅπου μόλις ἐναπέθεσα τὰ χείλη καὶ νὰ ἐνταφιασθῶ ζῶσα εἰς βίον νεκρὸν ἤδη, τὸ αἰσθάνομαι, Θεέ μου, θὰ προετίμων χήρα νὰ καλυφθῶ διὰ τοῦ πένθους ἀπὸ τῆς αὔριον...»

Καθὼς βλέπετε, οἱ δύο οὗτοι ἔρωτες, οἵτινες ἐφήπτοντο δι' ἑνὸς σημείου, κατὰ πολὺ ἐν τούτοις διέφερον ἀλλήλων, καίπερ ἔχοντες ἀμφότεροι τὸ ἐγωιστικὸν ἐκεῖνο μέρος, ὅπερ εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸν ὅλων τῶν εἰλικρινῶν ἐρώτων.

Τοῦτο δὲ διότι ἐὰν εἶναι λίαν δύσκολον εἰς μητέρα νὰ μὴ ἀναπολῇ τὰς γλυκείας ἡδονάς, ἃς παρέσχεν αὐτῇ τὸ τέκνον της, εἶναι ἐπίσης δύσκολον εἰς νεαρὰν γυναῖκα ἀγαπῶσαν, ἐμπαθῶς μάλιστα, νυμφευθεῖσαν πρὸ ἓξ μηνῶν τὸν ἄνδρα, ὃν ἀγαπᾷ, παραδεδομένην ἀκόμη ὁλόκληρον εἰς τὰς γοητείας τῶν πρώτων ἐρωτικῶν ἀποκαλύψεων, νὰ μὴ ἀναπολῇ τὰς μυστηριώδεις ὥρας, καθ' ἃς ἐλησμονοῦντο ὁ εἷς διὰ τὸν ἄλλον, καὶ καθ' ἃς αἱ φυσικαὶ διαχύσεις συμπληροῦσι τὰς ἐπιθυμίας τῆς ψυχῆς.

Καθὼς εἴδομεν ἐκ τῆς ἀποφάσεως, ἣν εἶχε λάβῃ ἀμέσως, νὰ νυμφευθῇ τὸν Ἐδμόνδον, ἡ Ἀντωνίνα ἦτο ἐκ τῶν δραστηρίων ἐκείνων καὶ ἀποφασιστικῶν χαρακτήρων, ἐκ τῶν ἰσχυρῶν καὶ ζωηρῶν ἐκείνων φύσεων, αἵτινες δὲν ἐννοοῦσι τὰ ἡμίμετρα. Ὁ Ἐδμόνδος ἐρρίφθη κατὰ κεφαλῆς εἰς τὸν ἔρωτα τοῦτον, ὡς δύτης θέλων νὰ περισυλλέξῃ μαργαρίτην καὶ ῥιπτόμενος εἰς τὴν θάλασσαν, χωρὶς νὰ γινώσκῃ ἐὰν δὲν θὰ ἐκλίπῃ αὐτὸν ἡ πνοὴ εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ δρόμου καὶ ἐὰν θὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ζῶν ἢ νεκρός.

Ὁ Ἐδμόνδος λοιπὸν εἶχεν ἀγαπήσῃ τὴν Ἀντωνίναν δι' ὅλης τῆς ποιήσεως, δι' ὅλων τῶν φαντασιοπληξιῶν, δι' ὅλων τῶν δυνάμεων νέου εἰκοσιτριετοῦς, ἡ δὲ νεαρὰ γυνὴ δὲν ἠδύνατο νὰποφασίσῃ νὰ βλέπῃ ἐν αὐτῇ ἄλλον ἄνδρα, ἢ ἐκεῖνον ὃν ἐγνώριζε καὶ τοιοῦτον, ὁποῖος ἐφάνη ἐκ πρώτης ἀρχῆς.

Ἰδοὺ διατί ὁ ἔρως αὐτῆς δὲν συνήνει εἰς τὴν αὐτὴν θυσίαν, εἰς ἣν ὁ τῆς κυρίας Δεπερέ.

Ἡ Ἀντωνίνα, ἀντὶ νὰ διατελῇ νενυμφευμένη ἀπὸ ἓξ μηνῶν, ἐὰν ἐνυμφεύετο πρὸ πέντε ἢ ἓξ ἐτῶν καὶ εἶχεν ἀποκτήσῃ τέκνα, δυνατὸν νὰ ἐσυλλογίζετο ὅλως ἀλλοίως· ἀλλὰ δὲν ἦτο ἀκόμη μήτηρ, ἡ δὲ ἐπιτακτικὴ φωνὴ τῆς νεότητος ἐλάλει ἔτι ἐν αὐτῇ.

Ἐὰν ὁ Θεὸς ἤκουε τῶν δεήσεων τούτων, καὶ ἤκουεν αὐτῶν, διότι ἀκούει πάντων, θάνεγνώριζεν ἐν αὐταῖς, ἐκφραζομέναις δι' ἁπάσης τῆς εἰλικρινείας αὐτῶν, τὰς δύο φύσεις, ἃς παρέσχε τῇ γυναικί.

Ὡς εἴπομεν ἤδη, ὁ κύριος Δεβὼ καὶ ὁ Γουσταῦος εἶχον φθάσῃ εἰς Νίκαιαν· ἀλλ' ἡ κυρία Δεπερέ, ὁ υἱός της καὶ ἡ Ἀντωνίνα δὲν κατῴκουν ἐν αὐτῇ τῇ Νικαίᾳ, ὡς ἐνθυμοῦνται οἱ ἡμέτεροι ἀναγνῶσται, τὸ μέρος δὲ ὅπου διέμενον δὲν εἶχεν, οὕτως εἰπεῖν, ὄνομα· ἦτο καὶ δὲν ἦτο ἡ πόλις. Πολλαὶ οἰκίαι ἦσαν ᾠκοδομημέναι κατὰ διαφόρους ἀποστάσεις, καὶ οἱ δύο ἡμέτεροι ὁδοιπόροι ἠγνόουν εἰς ποίαν νὰπευθυνθῶσιν.

Ὁ κύριος Δεβὼ λοιπὸν παρετήρει δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἀναζητῶν σημεῖόν τι δυνάμενον νά τῳ παράσχῃ μέσον νὰναγνωρίσῃ ὅ,τι ἐζήτει, ὅτε εἶδε τρία πρόσωπα περιδιαβάζοντα, νεάνιδα, γέροντά τινα κύριον καὶ γραίαν κυρίαν, φέρουσαν σκίμποδα κλειόμενον ὑπὸ τὸν δεξιὸν αὐτῆς βραχίονα καὶ κρατοῦσαν βιβλίον ἐν τῇ ἀριστερᾷ χειρί.

Δύο μεγάλοι κύνες θηρευτικοὶ ἔτρεχον πρὸ τῶν περιπατητῶν. Ὁ κύριος Δεβὼ διέταξε τὴν ἅμαξαν νὰ σταθῇ, κατῆλθεν ἐξ αὐτῆς καί, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν γηραιὸν κύριον, τῷ εἶπε:

— Θὰ ἠδύνασθε, κύριε, νά μοι δείξητε τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Δεπερέ, ἐὰν την γνωρίζετε βέβαια;

— Πηγαίνομεν ἀκριβῶς νὰ ζητήσωμεν εἰδήσεις περὶ αὐτοῦ, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ πρὸς ὃν ὁ κύριος Δεβὼ ἀπηυθύνετο. Εἴμεθα γείτονές του, ἀφ' ὅτου δὲ ὁ δυστυχὴς αὐτὸς νέος ἠσθένησεν, ἐρχόμεθα καθ' ἑκάστην νὰ μανθάνωμεν πῶς ἔχει. Δὲν ἐτολμήσαμεν νὰ ζητήσωμεν νά μας δεχθῶσιν. Ἐὰν ἴδητε τὴν μητέρα καὶ τὴν σύζυγόν του, κύριε, εὐαρεστήθητε νὰ ἐκφράσητε αὐταῖς τὸ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον, ὅπερ ἔχομεν περὶ τῆς ὑγείας του.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Γουσταῦος εἶχε καταβῇ καὶ αὐτὸς ἐκ τῆς ἁμάξης καὶ εἶχε πλησιάσῃ τὸν κύριον Δεβὼ καὶ τὸν ὅμιλον τῶν τριῶν προσώπων, πρὸς τὰ ὁποῖα ἐλάλει.

— Ἰδοὺ ἡ οἰκία τοῦ κυρίου Δεπερέ, ἐξηκολούθησεν ὁ γέρων κύριος, ἐκτείνων τὴν χεῖρα καὶ δεικνύων τὸν οἰκίσκον μὲ τὰ πράσινα παραθυρόφυλλα· ἰδοὺ ἡ ἰδική μου, προσέθηκε, στρεφόμενος καὶ δεικνύων ἑτέραν οἰκίαν εἰς ἑκατοντάδος βημάτων ἀπόστασιν. Ὀνομάζομαι ταγματάρχης Δεμορτὼν καὶ ζῶ μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῆς θυγατρός μου· ἐὰν δυνάμεθα νὰ χρησιμεύσωμεν κατά τι εἰς τὰς κυρίας Δεπερέ, εἴπετε αὐταῖς, σᾶς παρακαλῶ, κύριε, ὅτι εἴμεθα ὅλως εἰς τὴν διάθεσίν των.

Ἡ κυρία Δεμορτὼν καὶ ἡ θυγάτηρ ἐπεδοκίμασαν διὰ νεύματος τοὺς λόγους τοῦ ταγματάρχου.

— Οὕτω λοιπὸν ὁ κύριος Δεπερὲ ζῇ ἀκόμη; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός, ἀφοῦ ηὐχαρίστησεν αὐτούς.

— Προχθὲς μάλιστα ἦτο καλλίτερα, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Δεμορτών.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, εὐχαριστῶ· εἶμαι ὁ πατὴρ τῆς νέας κυρίας Δεπερέ, εἶμαι ἰατρός, καὶ εἰς ἐμὲ δὲ ἐπιτρέψατε νὰ τεθῶ εἰς τὴν διάθεσίν σας, ἐάν ποτε κατὰ κακὴν τύχην ἠσθενεῖτε ὑμεῖς ἢ κανεὶς ἐκ τῆς οἰκογενείας σας.

Ὁ ταγματάρχης καὶ ὁ κύριος Δεβὼ ἐχαιρέτισαν ἀλλήλους εὐμενῶς, ὁ δὲ τελευταῖος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Γουσταύου, διηυθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν, ἣν τῳ εἶχον δείξῃ.

Ὁ ταγματάρχης, ἡ σύζυγός του καὶ ἡ θυγάτηρ του ἐξηκολούθησαν τὸν περίπατόν των.

Ἡ Ἀντωνίνα βλέπουσα τὸν πατέρα της εἰσερχόμενον, ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλόν του, ἡ κυρία Δεπερὲ ἠσπάσθη τὰς χεῖρας αὐτοῦ, ἐναγκαλιζομένη δὲ τὸν Δωμών, ὡς ἴδιον αὐτῆς υἱόν, τῷ εἶπε μόνον τὰς λέξεις ταύτας: «Πτωχέ μου Γουσταῦε!...» Ἀλλ' ὑπῆρχεν ἐν τῷ τόνῳ, ὃν εἶχε δώσῃ εἰς τὰς λέξεις ταύτας, πᾶν ὅ,τι εἶχεν ὑποφέρῃ ἀπὸ ὀκτὼ ἡμερῶν καὶ πᾶν ὅ,τι ἐφοβεῖτο ἀκόμη.

Ὁ ἰατρός, πλησιάσας τὴν κλίνην τοῦ Ἐδμόνδου, ἔλαβε τὴν χεῖρά του.

Ὁ Ἐδμόνδος δὲν ἐκινήθη. Ὁ καταφλέγων αὐτὸν πυρετὸς τὸν καθίστα ἀναίσθητον.

— Ἦλθεν ὁ Μυρρέ; ἠρώτησεν ὁ ἰατρὸς τὴν θυγατέρα του.

— Ναί, πάτερ μου.

— Τί ἔκαμε;

— Ἀφαιμάξεις.

— Καθ' ἑκάστην;

— Καθ' ἑκάστην.

— Καλά.

Ὁ Γουσταῦος καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Ἐδμόνδου ἤκουον πνευστιῶντες τὰς ἐλαχίστας λέξεις τοῦ ἰατροῦ.

Οὕτως ἀπεκάλυψε τὸ σῶμα τοῦ ἀσθενοῦς καὶ ἐκόλλησε τὸ οὖς ἐπὶ τοῦ στήθους του.

— Ἴσως ὁ Θεὸς ἀποστέλλει τὴν ἀσθένειαν ταύτην, εἶπεν ἀνεγειρόμενος καὶ σκεπάζων τὸν ἀσθενῆ.

— Τί θέλετε νὰ εἴπητε; ἀνέκραξαν αἱ δύο γυναῖκες.

— Θέλω νὰ εἴπω, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Δεβώ, ὅτι, ἐάν τον σώσω ἀπὸ τὴν περιπνευμονίαν αὐτήν, θὰ θεραπευθῇ ἐντελῶς ἐκ τῆς νόσου, τὴν ὁποίαν ἐφοβούμεθα. Οὐδὲν ἐν αὐτῷ ἀνθίσταται πλέον κατὰ τῶν μέσων, τὰ ὁποῖα μέλλω νὰ μεταχειισθῶ, καὶ δύναμαι νὰ ἐνεργήσω ἀνετώτερον ἐπὶ ἀσθενοῦς κλινήρους ἢ ἐπὶ ἀσθενοῦς τρώγοντος καὶ πίνοντος καὶ παρὰ τῷ ὁποίῳ τὸ ἐλάχιστον γεγονὸς δύ-

ναται νὰ καταστρέψῃ ὅλας τὰς προσπαθείας μου.

— Λοιπόν; ἠρώτησαν αἱ δύο γυναῖκες.

— Λοιπόν, ὑπέλαβεν ὁ κύριος Δεβώ, τὰ πάντα μὲ φέρουν εἰς τὸ νὰ πιστεύσω ὅτι ἡ ἀσθένεια αὐτὴ εἶναι εὐτύχημα, τὸ ἐπαναλαμβάνω.

Ἡ κυρία Δεπερὲ καὶ ἡ Ἀντωνίνα ἐρρίφθησαν γελῶσαι καὶ κλαίουσαι συγχρόνως εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων.

Ἡ θεραπεία τοῦ Ἐδμόνδου ἦτο τὸ ἑνωτικὸν σημεῖον τῶν δύω φίλτρων αὐτῶν.

Ὑπῆρχε σχεδὸν ἑορτὴ ἐν τῇ οἰκίᾳ τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

— Πόσος καιρός σοι χρειάζεται, πάτερ μου; ἠρώτησεν ἡ Ἀντωνίνα τὸν ἰατρόν.

— Ὁ Ἐδμόνδος δυνατὸν νὰ σωθῇ, πλὴν οὐχὶ νὰ θεραπευθῇ, ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν, μόνον ἡ ἀνάρρωσίς του θὰ εἶναι μακρά, διότι κατὰ τὴν ἀνάρρωσιν ταύτην θὰ προσπαθήσω νὰ ἐξολοθρεύσω τὴν νόσον καθ' ὁλοκληρίαν. Δυνατὸν νὰ διαρκέσῃ πέντε ἢ ἓξ μῆνας, οὓς θὰ διέλθωμεν ἐδῶ.

— Λοιπὸν δὲν θά μας ἐγκαταλίπῃς;

— Τὸ ἐρωτᾷς! Τὴν εὐτυχίαν σου πρὸ πάντων, ἡ δὲ εὐτυχία σου εὑρίσκεται ἐν τῇ ὑγείᾳ τοῦ συζύγου σου, δὲν ἔχει οὕτω;

— Καὶ εἰς τὴν ἰδικήν σου, πατέρα μου.

— Ἀγαπητόν μου τέκνον! εἶπεν ὁ κύριος Δεβώ, ἀσπαζόμενος τὴν Ἀντωνίναν. Τώρα δὲν θέλω πλέον, καὶ συλλογίσου ὅτι ὁ ἰατρός, τοὐτέστιν ὁ κύριος ὁμιλεῖ, δὲν θέλω πλέον δάκρυα ἐδῶ μέσα.

Μετὰ τρεῖς ἑβδομάδας ἡ οἰκία εἶχε τῳόντι ὄψιν ἀλλοίαν.

Ἡ Ἀντωνίνα ἐκάθητο παρὰ τὴν κλίνην τοῦ Ἐδμόνδου, ὅστις μόλις ἠδύνατο νὰ ὁμιλῇ, ἀλλ' ὅστις τὴν παρετήρει δι' ὅλης αὐτοῦ τῆς ψυχῆς καὶ ἐκράτει τὴν χεῖρα αὐτῆς.

— Ἔκλαυσες πολὺ ἀπὸ τριῶν ἑβδομάδων, τῇ ἔλεγε διὰ φωνῆς ἐξησθενημένης, πτωχέ μου ἄγγελε, πόσον θὰ ὑπέφερες! Πόσον φρικῶδες πρᾶγμα εἶναι ἡ ἀσθένεια, ἡ ὁποία σὲ ἐμποδίζει νὰ βλέπῃς ὅσους ἀγαπᾷς! Σὲ ἠσθανόμην ἐδῶ, διότι μία τῶν ἰνῶν τῆς καρδίας μου εἶναι συνδεδεμένη μετὰ σοῦ, καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ σὲ βλέπω, καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ σοι ὁμιλῶ, ἡ δὲ φρενῖτις ἐκάλυπτεν ὅ,τι ἤθελον νὰ σοι εἴπω.

— Ταλαίπωρέ μου φίλε!

— Ὤ! ἐὰν ἐπανέλθω εἰς τὴν ζωήν, Ἀντωνίνα μου, θέλω νὰ εἶσαι ἡ εὐδαιμονεστάτη τῶν γυναικῶν τοῦ κόσμου, ὅπως εἶσαι καὶ ἡ μᾶλλον ἀγαπωμένη. Ποῦ εἶναι ἡ μήτηρ μου, ἡ καλή μου μήτηρ; ἠξεύρεις ὅτι σχεδὸν τὴν λησμονῶ διὰ σέ; Σὲ ἀγαπῶ τόσον, ὥστε ὁ ἔρως μου ἀναφαίνεται πρὸ τῆς ζωῆς μου.

— Ἡ μήτηρ σου εἶναι εἰς τὴν αὔθουσαν· ἠξεύρει ὅτι ἀγαπᾷς νὰ με εὑρίσκῃς ἐδῶ, ὅταν ἐξυπνᾷς· τώρα δέ, ὅτε σὲ βλέπει ἐκτὸς κινδύνου, λέγει καθ' ἑαυτήν: «Δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκην ἐμοῦ» καὶ κάμνει πᾶν ὅ,τι σκέπτεται ὅτι δύναται νὰ σε καταστήσῃ εὐτυχῆ.

— Ὕπαγε νὰ τὴν καλέσῃς, εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος, οὗτινος οἱ ὀφθαλμοὶ ὑγραίνοντο ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῆς ἁγίας ἀφοσιώσεως τῆς μητρός του. Θέλω νὰ τὴν ἐπιπλήξω, διότι δὲν περιέμενε τὴν ἐξέγερσίν μου. Αὐτὸ θὰ τὴν εὐχαριστήσῃ. Δὲν τὴν ζηλεύεις;

— Ἀλλὰ πιστεύω, ὅτι ἐκείνη ζηλεύει ἐμὲ ὀλίγον.

— Τί θέλεις; ἐκείνη μοὶ δίδει τὴν καρδίαν της ὁλόκληρον, καὶ δὲν δύναται νὰ ἀποφασίσῃ νὰ διαμοιρασθῇ τὴν ἰδικήν μου. Ἐάν σε ἔχανον, Ἀντωνίνα, θὰ ἐφονευόμην· ἀλλ' ἐὰν ἔχανον τὴν μητέρα μου, πιστεύω ὅτι θὰ ἐπέθνησκον ἐκ θλίψεως. Ὕπαγε νὰ τὴν ζητήσῃς γρήγορα.

Ἡ Ἀντωνίνα ἀπέθηκε φίλημα ἐπὶ τοῦ ἀπυρέτου μετώπου τοῦ συζύγου της καὶ μετέβη εἰς τὴν αὔθουσαν.

Ἄφωνος δέησις ἐξῆλθε τοῦ στόματος τοῦ ἀσθενοῦς. Διὰ τῆς δεήσεως ταύτης ἐζήτει παρὰ τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ τῶν δύο ἀγγέλων, οὓς ἔθετε πλησίον του, τὴν ὑγείαν καὶ τὴν εὐτυχίαν, ἃς ἀμφότεραι εἶχον ζητήσει παρ' αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ προσφιλοῦς των ἀσθενοῦς.

[Ἕπεται συνέχεια]. ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

RENÉ SOSTA

Η ΕΥΑ

[Συνέχεια]

Ἦτο οὕτως ἑξαισίως ὡραία, περικεκαλυμμένη ἐν τῇ ἐκ λευκῶν τριχάπτων ἐσθῆτί της, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας προέκυπτε τὸ χαρίεν αὐτῆς πρόσωπον ζωηρὸν καὶ ἀκτινοβόλον.

Ἡ μακρὰ αὐτῆς χρυσῆ κόμη ἔπιπτε πυκνὴ ἐπὶ τῶν ἀλαβαστρίνων ὤμων της, ἀποκεκαλυμμένων ὄντων ὡς ἐκ τοῦ κινήματος, ὅπερ εἶχε ποιήσῃ ἀνεγειρομένη. Οἱ μικροφυεῖς αὐτῆς πόδες, ἕτοιμοι νὰ τεθῶσιν ἐπὶ τοῦ τάπητος τοῦ κοιτῶνος, ἐξήρχοντο τῶν ἐκ μετάξης ἐπικαλυμμάτων καὶ ἐκινοῦντο ἐν πυρετώδει κινήσει.

Ἅμα τῆς Εὔας σιγησάσης, ὁ κύριος Ἔβανς παρετήρησε τὸν Γεώργιον, ἵνα ἀναγνώσῃ ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας του τὴν ἀπάντησιν, ἣν ὤφειλε νὰ δώσῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς θυγατρός του.

Ἤδη ὁ νεανίας ἔλαβε τὸν λόγον.

— Προσφιλής μοι, Εὔα, εἶπεν, ἡ στιγμὴ δὲν εἶναι κατάλληλος ἵνα ὁμιλῶμεν περὶ τοῦ γάμου μας· εἶσθε ἀσθενὴς καὶ λίαν ἀδύνατος, διεξοδικωτέρα δὲ συνδιάλεξις θὰ ἠδύνατο νὰ προξενήσῃ ἡμῖν μεγάλην βλάβην. Εὐχαριστῶ τὸν κύριον Ἔβανς ἐπὶ τῇ καλῇ ὑποδοχῇ του καὶ παρακαλῶ αὐτὸν ἵνα εὐαρεστούμενος μοὶ ἐπιτρέψῃ, ὅπως ἔλθω ὅσον οὔπω νὰ σᾶς ἐπανίδω. Θεραπεύθητε ταχέως· τοῦτο ἐπὶ τοῦ παρόντος εἶναι τὸ οὐσιῶδες. Θέλομεν ἐπανίδει ἀλλήλους· εἶμαι ἀληθῶς εὐδαίμων... πεποίθατε δὲ ἐφ' ὅλην τὴν ἀφοσίωσίν μου.

Καὶ τείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὴν Εὔαν τῇ μετέδωκεν ἐλαφρόν τι πρὸς τὰ ὀπίσω κίνημα, ὅπερ ἐπανέθηκεν αὐτὴν ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων της.

— Ναί, ἔχετε δίκαιον, εἶπεν, εἶμαι λίαν ἀσθενής... καὶ θέλω νὰ κατασταθῶ ἰσχυροτέρα... τὸ θέλω... διὰ νὰ σᾶς ἐπανίδω!.. Μετ' ὀλίγον!.. μετ' ὀλίγον!.. θέλομεν συνδιαλεχθῇ διεξοδικώτερον!..

Καὶ γαλήνιος, πραϋεῖα καὶ μειδιῶσα ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀπεκοιμήθη.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπεν ὁ γέρων χαμηλοφώνως σφίγγων εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸν Γεώργιον· σᾶς εὐχαριστῶ ἐπὶ τῇ ὁποίᾳ τῇ προξενήσατε χαρᾷ... Εἶχεν ὅλον τὸ λογικόν της ὁμιλοῦσα πρὸς ὑμᾶς, εἶναι ἀληθές; Ἀ! ἐὰν ἡ τύχη ἐπειδὴ σᾶς ἐπανεῖδε διεσκέδαζε τὴν παραφροσύνην της! Ἐὰν ἐγειρόμενος τοῦ ὕπνου ἐπανεύρισκον τὸ τέκνον μου ὑγιές!... Ὁλόκληρος ἡ περιουσία μου δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπαρκέσῃ πρὸς πληρωμὴν τῆς ἐξόχου θεραπείας σας!...

— Λησμονεῖτε, κύριε Ἔβανς, ὅτι εἶμαι ὁ Γουλιέλμος καὶ οὐχὶ ὁ δόκτωρ Γεώργιος Σερβίλ, ἐὰν δὲ ἡ παρουσία μου εἶχε τὴν ὑπερτάτην ταύτην δύναμιν νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὴν θυγατέρα σας τὸ ἀπολεσθὲν λογικόν της, θὰ εὕρισκον τὴν ἀμοιβήν μου ἐν τῇ εὐφροσύνῃ ὅτι κατέστησα εὐτυχεῖς. Ἄλλως τε δὲ ἂς μὴ προλαμβάνωμεν τὰ συμβησόμενα· ἂς ἀφήσωμεν τὴν φύσιν νὰ ἐνεργήσῃ καὶ ἂς βοηθήσωμεν αὐτὴν διὰ τῶν λίαν ἀνισχύρων μέσων, ἅτινα παρέχει ἡμῖν ἡ ἐπιστήμη. Χαίρετε λοιπόν, κύριε, εἶμαι δὲ εἰς τὴν ὑμετέραν διάθεσιν.

Δ'

Ἡ Εὔα διῆλθε τὴν νύκτα ἡσύχως. Ὁ πυρετὸς εἶχεν ἐκλείψῃ.

Ἐγερθεῖσα ἐφάνη ζητοῦσα περὶ ἑαυτὴν καὶ θέλουσα νὰ ἐρωτήσῃ τὴν κυρίαν Τραμφεν.

Αἱ παρειαί της εἶχον ἀναλάβῃ τὴν θαμβὴν αὐτῶν ὠχρότητα· οἱ ὀφθαλμοί της, οἱ κατὰ τὴν προτεραίαν τόσῳ λαμπροὶ καὶ πλήρεις φωτός, εἶχον καταστῇ ἀμαυροὶ καὶ ἀσταθεῖς. Ἡ λάμψις τοῦ λογικοῦ, ἥτις τοὺς εἶχε ζωογονήσῃ, ἔσβη. Τὸ μηδὲν εἶχεν αὖθις ἀπορροφήσῃ τὴν ψυχήν.

Ε'

Τοῦτο ὑπῆρξε κατὰ τὴν διάρκειαν ὁλοκλήρου ἔτους ἐπίμονος πάλη μεταξὺ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ὕλης.

Πᾶσα τοῦ Γεωργίου ἐπίσκεψις συνεπήγετο ὠφέλιμόν τινα καὶ σωτηριώδη σπινθῆρα διὰ τὸ σῶμα, ἀλλ' ὁ σπινθὴρ οὗτος ἐξηφανίζετο μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του.

Ὁ Σερβὶλ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐποιεῖτο σχεδὸν καθ' ἑκάστην ἐπισκέψεις. Εἶχε πληροφορήσῃ τὸν πατέρα τῆς Εὔας περὶ τῶν ἐν τῇ χημείᾳ μελετῶν του καὶ περὶ τῆς βεβαιότητος, ἣν εἶχε νὰ εὐδοκιμήσῃ καὶ ὡς ἰατρὸς καὶ ὡς χημικός. Ἐθρήνει διττῶς τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του ὡς πρὸς τὸ μέρος, ὅπερ οὗτος ὤφειλε νὰ λάβῃ εἰς τὰς ἐπιτυχίας του. Ἐξεδήλου δὲ τῷ

κυρίῳ Ἔβανς τὸ ζωηρὸν αὐτοῦ ἐνδιαφέρον περὶ τῆς καταστάσεως τῆς θυγατρός του καὶ ἄφινεν ἐνίοτε νὰ τῷ ἐκφεύγωσι σημεῖά τινα θαυμασμοῦ ἐπὶ τῇ καλλονῇ τῆς Εὔας.

Τὸ ζωηρὸν ἄλγος, ὅπερ προὐξένησεν αὐτῷ ἡ ἀπώλεια τοῦ ἀδελφοῦ του, ἀνεπαισθήτως κατηυνάζετο, ὡς κατευνάζεται πᾶσα ὀδύνη, ἠσθάνετο δὲ γεννώμενον ἐν ἑαυτῷ γλυκύν τινα οἶκτον πρὸς τὴν ἀτυχῆ ταύτην νεάνιδα, ἧς ὁ βαθὺς καὶ ἀληθὴς ἔρως θὰ ἐδικαιοῦτο ἐξίσου νὰ ἀμειφθῇ.

Ἐδέχετο διὰ τὸν προσφιλῆ νεκρόν του τὰς μειλιχίους ἐκφράσεις, τὰς ἀγνὰς τῶν χειρῶν θλίψεις, τὰ γλυκέα βλέμματα, ἅπερ αὕτη τῷ ἐπεδαψίλευε διαρκούντων τῶν περιπάτων, οὓς μετ' αὐτῆς καὶ τοῦ κυρίου Ἔβανς ἐποίει, καὶ διαρκουσῶν τῶν ἑσπερινῶν ὡρῶν, ἃς παρ' αὐτοῖς διήρχετο.

Κατὰ τὰς στιγμὰς ταύτας τῆς διαυγείας ἡ Εὔα ἐπέμενεν, ὅπως προσδιορίσωσι τὴν ἐποχὴν τοῦ γάμου, ἐνίοτε δὲ, βεβυθισμένη εἰς ἀλλόκοτόν τινα ῥεμβασμόν, μυρία ἐποιεῖτο σχέδια καὶ μυρίους ἀνέπτυσσε διὰ τὸ μέλλον πόθους· εἶτα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της παρίστατο αἴφνης φάσμα τι, ἐκεῖνο τῆς καταιγίδος, καὶ ἡ ὁμιλία της καθίστατο αὖθις ἀσυνάρτητος, τὸ δὲ λογικόν της ἔδυεν ἐκ νέου.

Ἡ σκέψις περὶ τῆς ἠθικῆς θεραπείας της διὰ τῆς παρουσίας τοῦ Γεωργίου εἶχεν ἐγκαταλειφθῇ ὑπὸ τῶν ἐπισκεπτομένων αὐτὴν ἐξόχων ἰατρῶν. Εἶχε δὲ προκύψῃ ἄλλη τις ἰδέα, ἡ τῆς ἑνώσεως τῆς Εὔας μετὰ τοῦ Γεωργίου. Ἐφρόνουν ὅτι τῆς ἰσορροπίας ὑπὸ σφοδρᾶς τινος συγκινήσεως διαταραχθείσης, ἄλλη τις συγκίνησις ἠδύνατο νὰ τὴν ἀποκαταστήσῃ.

Τοιαύτην καὶ ὁ Γεώργιος συλλαβὼν ἰδέαν, χωρὶς εἰς οὐδένα νὰ τὴν ἀνακοινώσῃ, τὴν ἀπέρριψεν ὡς ἀδύνατον νὰ πραγματοποιηθῇ.

Ἐν τούτοις ἠσθάνετο ἐκπορθηθεὶς ὑπό τινος αἰσθήματος ἰσχυροτέρου εἰς τὸ ἐξῆς τοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ τοῦ οἴκτου, ἰσχυροτέρου τῆς μελέτης τῆς ἐπιστήμης, ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

Ἀλλ' ὁ ἔρως οὗτος τῷ ἐφάνη βδελυρός. Τότε ἐπάλεσε πρὸς ἑαυτόν. Ἠλάττωσε τὰς πρὸς τὸ μέγαρον τοῦ Ἔβανς ἐπισκέψεις του, ὅτε δὲ ὁ ἀτυχὴς πατὴρ βαρυαλγῶν τὸν προσεκάλει κατεσπευσμένως ἵνα πολεμήσῃ κρίσιν τινά, μετὰ μακρὸν δισταγμὸν μετέβαινεν εἰς τὴν πρόσκλησίν του.

Ἐσπέραν τινὰ ἡ Εὔα, κατά τινα διάλειψιν τῆς ἐγκεφαλικῆς διαυγείας της, εὑρισκομένη μόνη μετὰ τῆς κυρίας Τράμφεν καὶ τοῦ Γεωργίου, τοὺς ἠρώτησεν. Ἀπήτησε νὰ τῇ εἴπωσιν εἰλικρινῶς τὴν ἀλήθειαν περὶ τῆς ἀσθενείας της.

— Γνωρίζω ὅτι ἐκ διαλειμμάτων χάνω τὸ λογικόν, τοῖς εἶπε, καὶ νομίζω ὅτι τοῦτο διαρκεῖ ἐφ' ἱκανὸν χρονικὸν διάστημα, καθόσον ἐπανερχομένη εἰς ἐμαυτὴν καὶ ἀνακτωμένη τὴν θέλησίν μου, κατανοῶ διὰ μυρίων μηδαμινῶν ἀνεξηγήτων πραγμάτων, ὅτι πολλαὶ ἡμέραι παρῆλθον ἀπὸ ἐκείνης, ἣν ἀναμιμνήσκομαι. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους πρέπει νὰ ὑπάρχῃ φάρμακόν τι κατὰ τῆς φρικώδους ταύτης ἀσθενείας. Τί φρονοῦσιν οἱ ἰατροί;

— Φρονοῦσιν, ἀπήντησεν ὁ Γεώργιος, ὅτι πρέπει νὰ ἔχητε ὑπομονήν, ἡσυχίαν καὶ ἐγκαρτέρησιν. Φρονοῦσιν ὅτι δὲν πρέπει νὰ καταπονῆτε τὸ πνεῦμα εἰς ἐρεύνας, τῶν ὁποίων ἔχουσι μόνοι τὴν ἀποστολήν...

— Ὄχι, διέκοψεν αὕτη ἀνυπομόνως· ὄχι δὲν εἶνε τοῦτο... Τοὺς ἤκουσα χθὲς συνδιαλεγομένους μετὰ τοῦ πατρός μου... ἐνόμιζον ὅτι δὲν τοὺς ἠννόουν... ἔλεγον... Ἀλλ' ὄχι, δὲν δύναμαι νὰ σᾶς τὸ ἐπαναλάβω...

Καὶ ἐσταμάτησεν ἐρυθριῶσα.

— Ἀπ' ἐναντίας ὁμιλήσατε, Εὔα, εἶπεν ὁ νεανίας· ὁμιλήσατε τάχιστα.

— Θὰ τὸ εἴπω εἰς τὴν Τράμφεν, ἐπανέλαβεν ὑπομειδιῶσα καὶ μετὰ σεμνῶν καὶ θελκτηρίων τοῦ σώματος σχημάτων.

Ὁ Γεώργιος εὑρίσκετο ἀπολύτως ὑπὸ τὴν γοητείαν. Ἐπέμενε πολὺ ἵνα μάθῃ πᾶν ὅ,τι αὕτη ἤκουσεν ὑπὸ τῶν ἰατρῶν λεγόμενον καὶ πληροφορηθῇ συνάμα περὶ τῆς λαβούσης χώραν κατὰ τὴν προτεραίαν συνδιαλέξεώς των μετὰ τοῦ κυρίου Ἔβανς. Ἡ Εὔα ἀπεποιεῖτο πάντοτε νὰ ἐξηγηθῇ.

— Λοιπὸν ἀπέρχομαι, ἵνα σᾶς ἀφήσω μετὰ τῆς Τράμφεν, εἶπεν ἐπὶ τέλους.

Ἐφοβεῖτο μήπως νέα τις κρίσις ἤθελεν ἀποτρέψῃ τὴν νεάνιδα τοῦ νὰ ἀνακοινώσῃ εἰς τὴν παιδαγωγὸν ἐκεῖνο, ὅπερ τόσον ἠδημόνει νὰ μάθῃ.

Ἡ Εὔα ἐμάντευσεν ἀναμφιβόλως τὸν διαλογισμόν του.

— Μὴ φοβεῖσθε τίποτε, Γουλιέλμε, ἀπήντησε, κέκτημαι ἅπασαν τὴν ὀξύνοιάν μου καὶ οἱ λόγοι τῶν ἰατρῶν θὰ μείνωσιν ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐγκεχαραγμένοι ἐν τῇ μνήμῃ μου.

— Ἀγαπητή μοι Εὔα, ἐπανέλαβεν ὁ Γεώργιος, οὐδεὶς εἶναι βέβαιος περὶ τῆς ὥρας, καθ' ἣν ἐπανέρχεταί τι, οὐδ' ἐγὼ αὐτός, ὅστις ἀπολαύω πλήρους ὑγείας. Ὅθεν σᾶς καθικετεύω νὰ ἐκπληρώσητε τὴν ἐπιθυμίαν μου. Μοὶ εἴπατε ὅτι μὲ ἠγαπᾶτε, ὀφείλετε ἑπομένως νὰ μὲ καθιστᾶτε εὐτυχῆ οὖσα πρὸς ἐμὲ εὐάρεστος.

— Σᾶς ἠγάπων ἀναμφιβόλως, Γουλιέλμε, ἀλλὰ σήμερον δὲν ἔχω πλέον τὸ δικαίωμα. Ἀγαπῶσα ὑμᾶς ἔτι θὰ προσεκάλουν καὶ θὰ ἐνεθάρρυνον τὸν ἔρωτά σας, ἐνῷ ὑμεῖς δὲν ὀφείλετε πλέον νὰ ἀγαπᾶτε μίαν παράφρονα!

— Εὔα... Εὔα... σᾶς ἱκετεύω... διέκοπτεν ὁ Γεώργιος ἀνὰ πᾶσαν λέξιν... μὴ ἀπομακρύνεσθε ἐξ ἐκείνου τὸ ὁποῖον σᾶς ζητῶ... κρατεῖτε κεκλεισμένην ἐν τῇ διανοίᾳ σας τὴν εὐτυχίαν ἀμφοτέρων ἡμῶν...

— Τὴν εὐτυχίαν σας!.. εἰς ὑμᾶς!.. Γουλιέλμε!... εἶπεν ἡ Εὔα φαιδρυνθεῖσα· ἀλλὰ τότε... μὲ ἀγαπᾶτε ἀκόμη!... Ἡ ἀτυχὴς παράφρων δὲν ἀπαρέσκει ὑμῖν;.. Ἀ! Γουλιέλμε... λέγετε... λέγετε...

— Ναί, Εὔα!... Ναί... σᾶς ἀγαπῶ! εἶπεν ὁ Γεώργιος γοητευθείς, ἐκτραπεὶς ἀκουσίως καὶ ἀφεὶς νὰ ἐκφύγῃ τῶν χειλέων του τὸ ἀπόρρητον, ὅπερ καὶ πρὸς αὐτὸν ἔτι ἐκρύπτετο.

— Ἀ! Γουλιέλμε! ἐκραύγασεν ὀλολύζουσα ἡ δεσποινὶς Ἔβανς, ἥτις ἀφῆκε τὴν κεφαλήν της νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ νεανίου, ὡς παιδίον ἀγνοοῦν νὰ ὑποφέρῃ ἄνευ στηρίγματος τὸ βάρος μιᾶς χαρᾶς ἢ εὐτυχίας ἀπροσδοκήτου.

Οὗτος περιβάλλων σεμνῶς διὰ τοῦ βραχίονος τὴν ὀσφὺν τῆς νεάνιδος, ἣν ἐκράτει ἐπὶ τοῦ στήθους του, ἐνῷ τὴν ἄλλην χεῖρα εἶχε τεθειμένην ἐπὶ τῆς χαριέσσης κεφαλῆς της, ἐφαίνετο διατηρῶν αὐτὴν ἐν ᾗ στάσει εἶχε λάβῃ, ὅπως, ἔχουσα τὸ πρόσωπον κεκρυμμένον, ἔχῃ μείζονα εὐκολίαν νὰ ἀποκαλύψῃ πᾶν ὅ,τι παρ' αὐτῆς περιέμενε καὶ ὅπερ ἐφαίνετο ὅτι τῇ ἐστοίχιζε τόσῳ νὰ εἴπῃ.

Ὁ Γεώργιος, συγκεκινημένος, προσεπάθει νὰ ἀναλάβῃ ἅπασαν τὴν δραστηριότητά του.

Τὸν προλαβόντα στιγμιαῖον ἐνθουσιασμὸν εἶχε διαδεχθῇ ἡ λύπη, ἐπειδὴ ὡμίλησεν.

[Ἕπεται τὸ τέλος].

ΑΝΔΡ. Π. ΒΛΑΧΟΧΡΗΣΤΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Οἱ Μελόνυμφοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ξαβιὲ Μαρμιέ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δρ. 1,50 [1,70]

«Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἤτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἔκδοσις δευτέρα, ἀδείᾳ τοῦ συγγραφέως, ἐν ᾗ προσετέθη ἐν τέλει κ. ἰ τὸ δρᾶμα «Ἡ καταστροφὴ τῶν Γεννιτσάρων». Τόμοι 2..... Δρ. 5. [5.50]

«Αἱ Ἔχθραὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendès..... δρ. 1.50 (1,70)

«Τὰ Ἑκατομμύρια τοῦ κ. Ἰωραμία», μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισβούρ (τόμ. 2) δρ. 7 (7.50)

«Λέων Λεώνης», μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίσση Δρ. 1,50 [1,80]

«Ἡ Ἡρωΐς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, ἐς δύο ὀγκώδεις τόμους..... Δρ. 4 [4 4.50]

«Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ. 2 [2,20]

«Ἡ Γυναῖκες, τὰ Χαρτιὰ καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου..... Δρ. 1 [1,20]

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας, μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολὰ..... Δρ. 3 [3,30]

«Ἡ Σειρήν», μυθιστορία Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν..... Δρ. 1.50 [1.70]

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως» μυθιστορία..... Δρ. 2 [2.20]

«Ἐθελβίνα» μυθιστορία τοῦ Ἄγγλου Ὀρλέν..... Δρ. 1.70 [1.80]

«Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφερίου, μετάφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμ. 2] Δρ. 5 [550]

«Αἰγυπτία Βασιλόπαις» μυθιστορία ἱστορική, ὑπὸ Γεωργίου Ἔβερς, μετάφρασις ὑπὸ Ε. Γαλάτη, Ι. Κ. Δελιγιάννη καὶ Στ. Στρέιτ (τόμοι τρεῖς)..... Δρ. 5.50 [6]

«Ἡ μυστηριώδης Συμμορία», μυθιστορία Mary Lafon..... Δρ. 2[2.20]